47

Marie Sjöstedt

Morgon- och Afton-
Andagts-Öfningar
På
Hwar Dag i weckan,
Goda Tankar hela Dagen igenom,
Samt
Communion-Böner
För och efter
Den Heliga Nattwarden,
Af
Magister Chr. C. Sturm;
Öfwersättning.

STOCKHOLM,
Tryckt hos Joh. Christ. Holmberg 1793.

Acc. 2013-330

Imprimatur.

Stockholm, i Kgl. Håf-Confiſtorio den 4 Dec. 1793.

ad mandatum

OLOF LINDERHOLM,
Regem. Paſtor och Kongl.
Håf-Confiſtorii v. Notarie.

Författarens Företal.

Jag har blifwit anmodad och upmuntrad af många wänner, at utarbeta deßa andagter; och jag har med mycken flit bemödat mig at så inrätta dem, at Christne, så wäl af större som mindre insigter, så wäl af högre som ringare stånd, kunde bruka dem med någon nytta. Det är onekligt hufwudsaken wid bruket af alla Bön=formulårer, at man nyttjar dem med förstånd, och med tilbörlig tillämpning på sitt hjertas tillstånd. Min önskan är dårföre den, at alla som förskaffa sig deßa blad, måtte anwända en sådan försigtighet, och i synnerhet bemöda sig, at de icke allenast en stund, Morgon och Afton, wisa sig wara Gudligt sinnade, utan ock ådagalägga det wid alla tilfällen i deras upförande.

Magdeburg d. 30 April 1778.

Öfwersättarens åminnelse.

Denna samling af Morgon- och Afton-Andagtsöfningar har wunnit så allmänt bifall, at man genom åtskilliga öfwersättningar i andra länder, har sökt at utbreda nyttan af et så ypperligt arbete. Den utgifwes ock nu ibland oss i samma hopp. De utwalda Tanke-Språk, som *Sturm* har fogat til hwar Andagt, finnas här anförde efter de bästa Bibel-öfwersättningar. Författarens Psalmer äro ock här öfwersatte med den noggranhet och flit, som man bort förena mellan Författarens nit, språkets renhet och de enfaldigares begrep. Man har ej eller kunnat förbigå de kårta och wackra Betragtelser dagen igenom, samt de rörande

de och upbyggliga Communion=Bö=
ner, hwilka jämwäl i Danska öf=
wersättningen blifwit införde. Her=
ren föröke sina uplyste tilbedjares
antal ibland oß: Han förhärlige
härmed hos mången Gudfruktig själ
sitt ords kraft och wälsignelse.

Söndags Morgon.

Gud, min Fader! med glädje och tacksamhet framträder jag nu inför Dit ansigte. Jag gläder mig öfwer det lif som Du återskänkt mig, och öfwer alla de wälgärningar, som jag med lifwet har emottagit af Din hand. Jag tackar Dig för det beskärm som Du i förflutne natt har förunnat mig, för den hwila hwarmed min kropp är wederqweckt, och för den nya dag, som Du har låtit mig uplefwa.

wa. -Herre, jag är alt för ringa til den barmhertighet, som Du har bewist mig. Denna nya morgon årindrar mig om det som jag är Dig skyldig, och jag påminner mig med blygsel, at jag ännu så litet har upfyllt min skyldighet. Ofta har jag, då jag uplefwat en ny dag, tilsagt Dig, o mit lifs Herre och Fader, kärlek och lydnad: ofta har jag redan högtidligen låfwat Dig at blifwa wisare och mera dygdig; men ännu har altid mit löfte blifwit oupfyldt. Likwäl har Du dock icke uphört at göra wäl emot mig, ehuru jag warit et trolöst barn; icke underlåtit at med idel wälgerningar återföra mig til mina pligter. Men det är tid, at

jag en gång låter mig winnas af Din godhet, ledas til omwändelse, och så wida det är möjligt, upråttar det som är försummadt. Til din ändan har Du nu på nytt upwäckt mig af sömnen, och förlängt mit lif. Denna morgon gifwer mig en förnyad upmuntran at lära och fullgöra det, som tjenar til min sanna lycka. Låt mig därtil i synnerhet bruka denna närwarande dag, som är bestämd til Din högtidliga tjenst. Under förflutna weckas dagar, har jag genom mina förrättningar, omsorger och förströelser låtit kunnat låta mig dragas ifrån den rätta omsorgen för min själs uplysning och förbättring; i mit nitiska sträfwande efter jordiska förde-

belar har jag lått kunnat glömma Himmelens salighet; och uti min önskan at behaga människor, har jag ej nog aktat Guds bistånd och wänskap. Låt mig nu i dag desto mera samla min själs krafter, och slita den lös ifrån alt det som hindrar mig i det goda. Din Ande göre mig skicklig at tjena Dig til Dit wålbehag, och at betragta Ditt ord med en sannskyldig andagt. När jag offentligen tilbeder Dig i församlingen, så ingjut en lefwande känsla i min själ af Din allestädes närwarelse, Din godhet och helighet, på det jag må tilbedja Dig i Anda och Sanning. När jag instämmer låfsånger Dig och Din Son Jesu Christo til åra,

så låt det ske med andagt och en helig wärma. När jag offentligen eller i min enslighet uti bönen anropar Dig, så låt mit hjerta wara Dig helt och hållet öfwerlämnadt, samt upfyldt med tro och kärlek. När jag betragtar Ditt ord, eller hör det förkunnas, så gör det med Din anda kraftigt uti mit hjerta, at jag må blifwa uplyst och öfwertygad, förbättrad och styrkt, upmuntrad och tröstad. Så låt då denna dag blifwa för mig en wälsignelses dag, öfwer hwilken jag en gång kan glädja mig, när jag är flyttad til den församling af Dina barn, som ewigt tilbedja Dig, o Treenige, ewigt tjena Dig i helighet och råttfärdighet.

Alla mina medchristne öfwer=
lämnar jag i denna dag til Din
wälsignelse och nåd, barmhertige
fader! förbarma Dig öfwer de wil=
lefarande, och för dem på sannin=
gens och salighetens wäg. Om=
wänd de lastfulla, och gif, at män=
ge i dag må winnas med Ditt ord.
Styrk de swaga i det goda, at de
städse må blifwa fullkomligare, städ=
se fastare i Jesu Christi kännedom,
och i utöfningen af alla Christli=
ga dygder. Gif alla sorgbundna i
dag tröst och glädje i deras hjer=
tan; förläna de sjuke wederqweckel=
se och hopp. Sörj faderligen för
alla Dina barns och hela Ditt Ri=
kes nödtorft. Låt Sanning och
Gudsfrugtan, frid och kärlek städse

utbredas mer och mer ibland Din Sons Jesu Christi bekännare, samt en allmän lyckſalighet därmed befordras och stadgas.

Jag öfwerlämnar mig för öfrigt i Din wiſa och nådfulla regering. Du wet hwad jag behöfwer både til ſjäl och kropp, och jag tror med förtröſtan, at Du för Christi ſkull wil gifwa mig alt det, ſom är mig nyttigt. Under Ditt ledſagande wil jag ännu med frimodighet fortſätta mit wandringslopp. Hwad mina lekamliga omſtändigheter angår, ſå behöfwer jag för denna dag mycket litet, och detta litet, ſom jag har nödigt til et förnödt lif, ſkall Du, min Gud och Fader, wiſt icke neka mig.

Skänk

Skänk mig allenast et godt samwete och försäkran om Din nåd, så skall alt öfrigt, som möter mig, tjäna til min sanna lycka. Hör min bön för Jesu Christi min Frälsares skull, Amen.

Tanke - Språk.

Ljufliga äro Dine Boningar, Herre, alswåldige Gud! min själ längtar och trängtar efter Herrans Gårdar, där min kropp och själ må frögda sig i lefwande Gud. Psalm. 84: 2, 3.

Förwara din fot, när du går til Guds hus, och kom til at höra. Prädik. 4: 17.

Alt hwad I företagen, alla edra ord och gerningar böra ske i Herrans Jesu namn, så at I tacken Gud och Fadren genom Honom. Col. 3: 17.

Låter Christi ord rikligen bo ibland eder, och upfylla eder med all wishet: Lärer och upmuntrer hwarannan med Psalmer och Låfsånger och andeliga wisor; så at I sjungen tacksamligen Herrans pris uti edra hjertan. Col. 3: 16.

Lycksaligt är, at prisa Herren, och Ditt namn låfsjunga, Du alrahögste! Om morgonen förkunna Din nåd, om aftonen Din sanfärdighet. Psalm. 92: 2, 3.

Herrans fruktan förnöjer hjertan, gifwer glädje, frid och et långt

lif.

lif. Den som Herren fruktar, honom skall det gå wäl på det sista, och på sin åndalyckts-dag skall han finna nåd. Se til, at din Gudsfruktan icke är skrymteri; kom icke til Herren med et falskt hjerta. Sir. 1: 12, 13, 36.

Söndags Morgon-Sång.

Melod. O Gud, som ej de spädas röst föraktar.

1. O Jesu, Dig jag denna dag wil ägna, Uti min själ Din dyrkan wäck och hägna: Må jag med frögd inför Din åsyn gå, Och Dig mit låf, min wördnad offra få.

2. Låfsjungande Dig prisa himlens härar; Församlingen Dig i Ditt Tempel ärar: Med hjertats

nit och tacksamhetens röst, Jag wördar Dig och ser däri min tröst.

3. O! hwilken frid Din helgedom mig gifwer, Där lifwets ström från Dig utgjuten blifwer: Där Dina barn få höra Dina råd, Wälsigna dem och sjunga om Din nåd.

4. Förgäfwes mig sin wällust wärlden röjer, Min själ hos Gud af sällhet sig förnöjer: Det helga ord jag i Hans Kyrka hör, Min högsta skatt och all min glädje gör.

5. Låt mig, o Gud, med andagt til dig hasta, Du älskar dem som i Din famn sig kasta: Du blott är wred då man med synd och flärd, Förtörnar Dig och gör sig straffet wärd.

6. Din andes nåd mig gifwe kraft och wilja, At mig i dag från syndens wägar skilja: Bered min håg, en långtan tånd hos mig, At öfwa dygd och endast söka Dig.

7. Må hwarje stund Din godhet mig påminna, At den i nåd jag må wälsignad finna: Med tröst i alt, som Du mig förelagt, Och efterföljd af det Ditt ord mig sagt.

8. Din Segers dag min Frälsnings-dag har blifwit; Hwad wigtig helgd har det Din Sabbath gifwit! Ditt stora namn, o min förlossare, Jag då i dag wil pris och ära ge.

9. Pris ware Dig, som döden öfwerwunnit; Dig, i hwars famn jag salighet har funnit: Ditt låf

jag bär glad til altarets föt, Til deß en gång mig himlen tar emot.

Söndags Afton.

Barmhertige Gud! Du som är rik på förbarmande emot alla Dina barn, Du har också emot mig wisat Din barmhertighet i denna förflutna dag. Under Din nådfulla försyn har jag warit fri från de faror och qwal, som mött så många af mina medbröder. Du har begåfwat mig med sundhet, uppehälle och förnöjelse; och hwad som ännu är mer, Du har haft omsorg för min oddöliga själs nödtorft, och meddelt mig Ditt ords underwisning, warning och tröst.

För

För alla deßa wälgerningar frambär jag Dig i denna aftonstund min innerligaste tacksägelse. Men billigt anwänder jag ännu deßa ögonblick, förrän jag begifwer mig til ro, at undersöka min lefnad. Alwetande Gud! för Dig är intet förborgadt af alt det goda, som jag tänkt, talat eller gjort; men Dig är ock bekant, hwaruti jag emot Dig syndat med tankar, ord och gärningar. Ack huru litet är det goda, huru myckt det onda, hwarom mit samwete nu ärindrar mig. Du gaf mig, o allgode Gud, i dag så många tilfällen och upmuntringar til det goda: När jag hörde eller betragtade Ditt ord, när jag offentligen eller i enslig-

het upsände til Dig min bön, då sökte Din faderliga kärlek at draga mig ifrån synden til Dig och Din Son Jesum Christum, då såg jag Din godhet at emottaga mig och göra mig salig. Men huru blyges jag, når jag betänker huru litet jag har låtit din nådiga afsigt blifwa upfyld hos mig. Jag hörde Ditt ord förkunnas; men detta lifs bekymmer och förströelser, i hwilka jag är inwecklad, förswagade deß intryck på mit hjerta. Jag betraktade Ditt ord; men kan hända mer af sedwana, än af en ren drift at behaga Dig. Jag bad; men mera med läpparne, än med själen. Jag fattade goda föresatser; men försummade at utföra dem

i wärk=

i wärklig utöfning. Ack Herre! jag nedfaller inför Dig, och ser med blygd min lättsinnighet och owilja. O huru bedröfwad skulle jag fullända denna dag, om jag icke kunde hoppas at få förlåtelse för Jesu Christi skull af Dig för mina öfwerträdelser. Därföre flyr jag til Dig, o all barmhertighets fader, och ropar til dig med trägne suckar: tänk icke på mina synder, men tänk på mig efter Din nåd, som Du har låfwat alla botfärdiga i Jesu. Bewisa Dig med Din anda mägtig i min själ, at jag dock en gång wänder mig ifrån den syndiga wäg, på hwilken jag hittils har wandrat, och låter Din långmodighet och Ditt tålamod leda mig

til

til omwändelse. I många redan förflutna aftnar har jag icke kunnat framträda inför Dig, utan med blygd och ånger; o huru lycklig skulle jag dock wara, om jag i nästa afton, som jag uplefwer, kunde hafwa en glädje af det goda, som jag genom Din nåd utöfwat. Men at jag måtte blifwa så lycklig, så uplys mig, helga och förbättra mig med Din anda, och låt mig ständse blifwa mer rättskaffens i kärlek til Dig, städse mera trofast at efterfölja min Frälsare, städse beständigare i det goda. Och detta, hwarom jag i min bön anropar Dig för mig sjelf, utbeder jag ock af Dig för alla mina medchristne. Låt alla syndare förbättras och

benå-

benådas af Dig, och alla de som Dig älska, styrkas i gudaktighet. Förbarma Dig öfwer alla människor, och gif dem det som de behöfwa, så wäl i andlig som lekamlig måtto. Många millioner suckar och låfsånger, tårar och böner, upstiga nu i denna aftonstund til Din himmel, från lyckliga och olyckliga, Gudfrugtiga och syndare, sjuke och friske. Alsmägtige och allgode Fader! Se i nåd til alla dem, som ropa til Dig. Låt ock mig wara i Din faderliga omwårdnad innesluten, då jag nu återgår til hwila och sömn. I Ditt alsmägtiga beskärm öfwerlämnar jag mig med kropp och själ. Beskydda, wederqweck och wälsigna

mig,

mig, samt alla dem som äro mig käre. Tack och pris ware Dig genom Jesum Christum, min Frälsare. Amen.

Tanke = Språk.

Låfwa Herren min själ, och förgät icke Hans mångfaldiga wälgerningar. Den Dig all din syndaskuld förlåter, och helar alla dina brister: den ditt lif friar ifrån förderf, och kröner dig med nåd och barmhertighet. Psalm. 103: 2, 3, 4.

Tänk icke uppå mina öfwerträdelser; men tänk uppå mig efter Din barmhertighet, för Din godhets skull, O Herre! Psalm. 25: 7.

Ut=

Utransaka mig, Gud, och känn mit hjerta. Pröfwa mig, och förnim mina tankar! Se til, om jag på en ond wäg är, och led mig på den ewiga lycksalighetens wäg. Psalm. 139: 23, 24.

I ro lägger jag mig och såfwer: ty Du Herre allena gör min boning såker. Psalm. 4: 9.

Söndags Afton-Sång.

Melod. Min sål och sinne låt Gud råda.

1. Från lifwets korta wandrings-dagar, Mottager oß en ewighet: Den nöd en dygdig här beklagar, Förwandlas där i salighet. Ty den sig dygden öfwa lärt, Har Gud en härlig lön beskärt.

2.

2. Sant är det, at den fromme äger, Här många sälla ögonblick: Dock himlen wida öfwerwäger Den glädje han i werlden fick: Som swag han ofta röna får, At stundom själens ro förgår.

3. Än hindrar honom kroppens smärta, Än werldens tryckande beswär: Än strider i hans eget hjerta, En fiende som wådlig är: Än röner han en bitterhet, Af nästans oro och förtret.

4. Här dygden ofta plågad blifwer, Och lyckan mildt åt lasten ler: Man åt en lycklig afund gifwer, Men til den qwalde sällan ser. Fastän man minst i egen nöd Kan wara sjelf sin swaghets stöd.

5. Man hoppas här, man där får njuta; — Och jag bland de utwalda då, Skall mig i dygdens höghet sluta Och alt deß wärde känna få: Där jag all godhets Gud skall se, Samt Honom älska och tilbe.

6. Där skall jag i Försynens wägar, Se högsta wishet, högsta nåd; Hur rikt Han dygd belöna plågar, Hur stor Han är i sina råd. Jag där min rätta sällhet ser, I den odödlighet han ger.

7. Där skall et himmelskt ljus mig lära Hwad här jag endast dunkelt såg; Alt skall en helig klarhet bära, Som här för mig förmörkadt låg. Där skall min själ med undran se, Min frälsning, min förloßare.

8. Dår skall jag med en helgad tunga Uti det ljus dår lammet år, Et Helig, Helig, Helig sjunga Med mer fullkomlighet ån hår. Med alla Änglar ståmma in: Din himmel, Gud, år ocksa min.

9. D r ock bland alla helgons skara, Dem lik infr Guds helgedom, Jag ewigt skall så lycklig wara At utan swaghet lefwa from. Dår ropar altid sjål til sjål: Din frögd, min frögd; Ditt wål, mit wål.

10. Dår skall mit hjerta öfwerflöda, För den som lårt mig Herrans bud, Wålsigna honom för hans möda Och tacka honom infor Gud. Hwad frögd at finna dår igen, Mit stöd i wårlden och min wån.

11. Där ropar, ja, min Gud det gifwe, Kanske en salig ock til mig: Min wän, Din sällhet dubbel blifwe; ty jag min sällhet lärt af Dig. O Gud, hwad lycka gés det wäl, Så stor, som hafwa frälst en själ.

12. Det qwal, som några dagar gifwa, är icke wärdt den härlighet, Som på oss uppenbar skall blifwa I salighetens ewighet. Som intet, intet mot den är Et ögonblick af möda här.

Måndags Morgon.

Herre! Du som uppehåller mitt lif; Du är allena den, i hwilken jag lefwer, rör mig och är til.

Nu,

Nu, då jag har upwaknadt af sömnen, är Din magt och godhet på nytt sått närwarande och lefwande för min själ. Huru lätt hade jag kunnat blifwa bårtryckt in i ewigheten med så många tusende andra, som dit ingått i denna förflutna natt. Men Din försyn har bewarat mig, och uppehållit mit lif. Nu ärfar jag åter, at Din godhet är hwar morgon ny, och at Din trohet är stor. Låfwad ware Du, mit lifs kärleksrike wälgörare: Se, min första tanka ware Dig helgad, mit första ord ware en låfsång öfwer Din godhet. O! måtte dock denna Din godhet, som jag nu i deßa ögonblick wil låfwa, wara hela denna dagen igenom för mi-

na

na bön: Du förtjenar det ju, min Gud och Fader, at jag aldeles uppoffrar mig til Din tjenst, och älskar Dig af alt mit hjerta. Du har från mit lifs begynnelse alt hitintils, så faderligen ledt och så rikligen wälsignat mig. Du har genom Jesum Christum benådat mig, och bestämt mig til det ewiga lifwet. Alt detta ålägger mig at tjena och älska Dig. Och huruledes skulle jag kunna wara kall och känslolös, utan at göra mig owärdig at framdeles åtnjuta Dina wälgerningar. Nej, jag låfwar Dig i denna morgonstund, at jag af tacksamhet mot Dig wil undfly synden, göra det godt är, och inrätta mit lefwerne så, at Du må prisas

fas genom mina ord och gärningar. Allestädes närwarande Gud! Jag fattar denna föresats högtidligen inför Ditt ansigte: Men huruledes är jag i stånd at utföra den, om icke Du sjelf gifwer mig kraft och nåd. Min anda är willig, men ack, mit förderfwade hjerta är swagt. Därföre anropar jag Dig om styrka i min swaghet. O Du, som har upwäckt en drift i mit hjerta at älska Dig, gif mig ock kraft at upfylla den. Jag träder nu åter in i wärlden, hwaräst så många frestelser och retelser kunna förswaga och undertrycka mina goda upsåt. Du ser den fara, i hwilken min själ swäfwar. Herre, öfwergif mig icke; men gif mig wisdom,

mod och kraft til at emotstå det onda. Låt den tankan altid wara intryckt i min själ, at jag såsom Ditt barn, förlöst af Jesu, måste icke lefwa mig sjelf, utan Dig och min Frälsare. Lär mig därföre at skicka mig i all ting efter Din wälbehagliga wilje, och at hafwa Dig för mina ögon, så at jag icke samtycker i någon synd, eller begår något emot Dina bud. Då skall jag icke röna någon brist hwarken på lycka eller tilfridsställelse, hela denna dag. Är Du min Gud, så må mig möta hwad som hälst, det skall altsammans tjena til mit bästa. Kommer jag i nöd, så skall jag kunna trösta mig därmed, at Du icke wil öfwergifwa mig. Och

be-

behagar det Dig at i dag ge mig någon förnöjelse, så skall jag så mycket mer glädja mig däraf, när jag wet at Du är mig nådig Jag kan altså med förtröstan öfwerlämna mig til Din nådiga styrelse. Uppehåll mig allenast wid detta ena, at jag frugtar Ditt namn, så skall jag i dag ärfara, at Du wil wara med mig och wälsigna mig. Förbarma Dig ock, min Gud, i dag öfwer alla mina med-människor. Styrk och wederqweck alla dem som arbeta i sitt anletes swett, kan hända ock för mig. Befordra alla goda råd och företaganden. Utbred ständse mer och mer den sanna Christendomen ibland dem som Christi namn bekänna. Antag Dig fa-

der-

derligen alla elándige och öfwergifne, och låt så wäl mine wänner som fiender årfara Din faderliga trohet. I Ditt namn, o Fader, Son och Helige Ande, går jag med glädje at förrätta mit kall. Dig befaller jag alla mina tankar, ord och gerningar i dag. Jag förtröstar på Dig, at Du wil göra all ting wäl. Herre, Herre, wälsigna och bewara mig. War mig nådig och fräls mig både til kropp och själ. Ära och tack wa[illegible] Dig, nu och i ewighet. Amen.

Tanke-Språk.

Låt dig täckas min muns tal, och mit hjertas tankar nådigt af Dig an-

anses. Herre, min Skyddsklippa, min Förloßare. Psalm. 19: 15.

Känner och ser, huru god Herren är. Säll den människa, som skydd hos Honom söker. Psalm. 34: 9.

Jag hafwer swurit, jag wil ock hålla det, at jag Din sannings rätter hålla skall. Psalm. 119: 106.

Sänd Din wishet af Din heliga himmel och af Din härlighets Thron, at hon må wara med mig och arbeta med mig; och at jag må förstå hwad som är behagligt för Dig. Wish. B. 9: 10.

Måndags Morgon-Sång.

Melod. Mit skuldregister når jag wil, o Gud, beskåda.

1. Ack Jesu, hwem kan nog med tacksam röst och tunga, Din härlighet, Din nåd, och alt Ditt låf besjunga: At bli som månska född, Därtil dig kärlek dref, Hwarmed jag fri från synd och frälst från döden blef.

2. Men, Jesu! öfwer alt Ditt namn mig glädje gifwer, Och hjertats bittra sorg med himmelsk kraft fördrifwer: Alt hwad i werlden fins ej gifwa kan den tröst, Som Jesu dyra namn i et bedröfwadt bröst.

3. O Jesu, all min skatt, Du mig kan tröstad göra: Ej något är så kärt, som at Ditt namn få höra: Jag sörjer icke mer, ty Du mig ger förswar, O store Gud och man, som werlden frälsning har.

4. När satans list wil mig med frestelser beswära, Är Jesu namn min tröst, min sköld, min frid, min ära: Det är mit hopp, min hjelp, i all min sorg och nöd; Min styrka mot all synd, min seger mot all död.

5. At jag blef wredens barn, har synden förorsakat; Men Jesus har hos Gud mit barnaskap bewakat: Han utstod syndens straff,

Han dödens udd bröt af, Och mig förlåtelsen och saligheten gaf.

6. Från alla syndens sår Hans helga namn mig helar; Han skyddar mina fjät, upråttar när jag felar, Tar bårt förbannelsen och ger wälsignelse: Flyn fruktan, sorg och nöd — Gud är min Frälsare.

7. Han wara skall mit ljus, så skall alt mörker wika: Han wara skall mit stöd, i med- och motgång lika: Han wara skall min sköld, mit skygd, mitt fasta slott; Alt hwad Han skickar mig, det anser jag för godt.

8. Han wara skall det wärn, mig är i tiden gifwet; För mig Han uti alt är sanningen och lifwet; Och när jag hädan skall, jag

fårtgår uti frid, Ty uti Jesu famn jag lefwat all min tid.

9. Han endast hjelper mig at rått i werlden wandra, Så at jag Honom blott bör älska, framför andra: Han står mig ständse bi, och med sin andas nåd, I wärket gifwer kraft, och i beſluten råd.

10. Jag upstått i Hans namn; Han skyddar alla swaga: Och med Hans hjälp jag går mit kall at företaga: Hans allmagt, som ger kraft, Hans godhet, som ger mod, Mig gifwe framgång nu, och göre ändan god.

11. Dig, Jesu, lefwer jag; Dig har jag lifwet ägnat: I Dig jag ock wil dö; min warelse Du hägnat: Du salighetens arf åt mig

förwarat har; Förklarad skall jag nå den sällhet Du mig bar.

Måndags Afton:

Hwad är jag, Herre, at Du så nådigt tänker uppå mig? Ock så i dag har Du gjort stora ting med mig, och öfwertygat mig med nya prof, at Du icke har behag i en syndares förderf, utan söker med alfwar hans omwändelse och räddning. Mit hjerta har redan länge warit wändt ifrån Dig; men Du har dock icke uphört at arbeta därpå, för at draga det til Dig. Du har hittils bewarat mig för smärtefulla qwal, och endast på andra wisat mig det elände, som synden

för med sig. Öfwer mig är däremot Din godhet dagligen förnyad; Du har ledt mig städse på nådens wägar, at jag dock omsider en gång måtte wända mig til Dig, såsom min Fader. Ja, nådig och barmhertig är Du Herre, tålmodig och af mycken miskund. Låt nu känslan af Din godhet wara i denna aftonstund rätt lefwande i min själ, at jag med smärta må förtryta alla mina afwikelser och synder, och fatta den alfwarliga föresats, at hädanefter wandra fromare och mera rättskaffens inför Dig. Det är den enda årkänsla, som Du wäntar af mig för Dina wälgerningar. Nu, förbarmande Fader! se, jag frambär Dig då et ån-

ångerfullt och barnsligt hjerta. Jag wet, Du wil för Jesu min medlares skull icke förkasta detta offer. Jag sätter min förtröstan aldeles til den nåd, som tilbjudes mig i Christo Jesu. Antag Dig kärleksrikt min själ, at den må frälsas ifrån fördärfwet, och kasta alla mina synder bårt ifrån Ditt ansigte. Med en frögdfull och fast förtröstan uplyfter jag mit hjerta til Dig, Du all nåds Gud! Jag förlitar mig på Din faderliga godhet, som ock nu, då jag beder Dig, är mig nära. Ack! min Gud, huru eländig skulle jag wara, om jag i denna natt blefwe öfwerlämnad til mig sjelf, om icke Du toge wård om mig och bewarade mig.

Men det gör mig nu helt förnöjd, at jag wet at jag hwilar under Din försyn, och utan Din wilja kan intet sorgligt hända mig. Du är mit lifs beskärm och kraft, mit ljus i mörkret, min wän i ensligheten, och mit bistånd i all nöd. Bewisa Dig så för mig, och alla dem, som i denna aftonstund ropa til Dig. Låt hwar och en syndare, som ej ännu är rörd och förbättrad, blifwa upwäckt at söka Din nåd. Gif alla betryckta och sorgbundna med Din Anda tröst och ro i deras hjertan. Wederqweck alla sjuka och lidande på deras bädd, och gif dem munterhet at hålla sig intil Dig, och afbida Din hjelp. Se i nåd, O Fader,

ned

ned til alla Dina förlösta, och antag Dig faderligen alla deras behof. I synnerhet anropar jag Dig af hjertat, O Jesu, för alla mina medchristne, som kunna dö i denna natt. Gif dem den försäkran i sin själ, at de genom Dig äro benådade och arfwingar til det ewiga lifwet, at de må hafwa tröst och frimodighet i döden. Och då jag icke wet, om icke också jag skall wara ibland deßa döendes antal, så ropar jag til Dig med all min själs brinnande andagt; war mig icke förskräcklig, Du min tilflygt i döden. Men är det mig tillåtet, O Herre, at bedja om mit lifs förlängande, så hör nu min ödmjuka bön; Låt denna natt icke

wara den sista i min lefnad; men gif mig ännu längre tid til omwändelse, och tilfälle at bereda mig til en salig hädanfärd. Nu min Gud och min Förloßare, Jag är aldeles Din, antingen jag lefwer eller dör; Din är jag i tid och i ewighet. Amen.

Tanke = Språk.

Offra Gudi tacksägelse, och betala den Högste dina löften. Åkalla mig i nöden, och jag wil rädda dig. Så ärar Du mig. Psalm. 50: 14, 15.

Frukta icke, ty jag är med dig; wik icke bårt, ty jag är din Gud: Jag styrker dig, jag hjelper dig,

jag

jag håller Dig wid magt genom min råttfårdighets högra hand. Esa. 41: 10.

Israels wåktare slumrar icke — somnar icke. Herren år den Dig bewarar. Herren år din skygd wid din sida. Herren skall skydda dig för alt ondt. Han skyddar ditt lif. Psalm. 121: 4, 5, 7.

Om wi lefwe, så hör wårt lif Herran til: dö wi ock, så dö wi Herran tilhörige: chwad wi dårföre lefwe eller dö, så höre wi Herran til. Rom. 14: 8.

Måndags Afton-Sång.

Mel. Nu hwilar hela jorden.

1. Glöm ej, min sjål och tunga, Din nåd af Gud låssjunga, Som

Du har rönt i dag. Dig, Allmagt, wil jag åra, Och Dig en låfsång båra: Den nådigt, O min Gud, uptag.

2. Du, som min wålfärd hägnar, Jag dig min dyrkan ägnar; Mit offer ej förmå. Du mig min bergning gifwit, Och qwalet från mig drifwit: Jag ser Din godhet alt förmå.

3. När köttet upror gjorde Emot den pligt, som borde Af mig fullkomnad bli: Til wårksam flit Du tände Min lust, och kraft mig sände, At jag har framgång rönt däri.

4. Min Gud! jag Dig bedröfwat Med många fel jag öfwat, Med swaghet i hwart fjät: Likwäl Din hand mig ledde; Fast jag mit fall beredde, Har dock Din godhet hindrat det.

5. Dig jag då billigt prisar, Som så altjämt bewisar, Hwad nåd Du kan bete: Din godhet än förkunnar, At Du i natt mig unnar, En rolig wederqweckelse.

6. Jag fruktar ingen fara; Du kan mit lif bewara, Du som mig lifwet gaf; Til deß jag Himlen hunnit, Och lifwets mål uprunnit, Med lugn och frid uti min graf.

7. O Jesu, för mig waka, At jag må hwilan smaka Uti Din famn igen: Til Dig mit hopp jag wänder, Ty uti alt som händer, Är Du min klippa och min wän.

Tisdags Morgon.

Herre, Herre! jag förbristar mig at tala med Dig, ånskönt jag är stoft och aska. Aldrig skulle jag wåga at nalkas Din Majestätiska Thron, om icke din Son, min Frälsare, hade öpnat mig tilgången til Dig: I Hans namn kommer jag nu til Dig i denna morgonstund, upfyld af wördnad för Ditt Majestät, men ock tillika med en

fast

fast tilförsigt på Dig. Ty Du, som bor i det höga, har låtwat at se ned til den ringa: Du, som är alla werldars Skapare, alla änglars och människors Konung, Du är igenom Christum min Fader och min Gud. Med all min själs brinnande andagt prisar jag Dig, at Du är min Fader, och har hittils gifwit mig så otaliga prof på Din faderliga kärlek. Den dag, som jag nu åter med hälsan uplefwat, är et nytt bewis på Din oföränderliga och ewigt fortfarande trohet. Därmed, at Du åter har upwäckt mig af sömnen och skänkt mig nytt lif, gifwer Du mig et fullkomligt bruk af alla mina sinnen, öpnar mig många källor til förnöjelse, och

gifwer mig tilfälle at njuta mitt lifs lycka. Men måtte jag dock lära at rätt anwända mitt lif. Endast då kan jag njuta det rätt, när jag anwänder det til at tjäna Dig och mina medmänniskor, til at bereda mig genom tro och gudaktighet til himmelen, och at befordra Din ära i alt det, som jag tänker, talar och gör. Och detta, kärleksrike Fader, är föremålet för min morgon-bön. Lär mig den wishet at rätt anwända min lefnads dagar. Det ware nog, at jag redan förslösat en så stor del af min lifstid, eller brukat den twärt emot Din afsigt. Låt mig med denna närwarande dag begynna at lefwa för Dig och min Förlossare,

för min odödliga själ, och för min sanna lycksalighets befordran. Styrk mig til den ändan dagligen mer och mer uti afsky för synden, och i utöfningen af alt det, som är godt. Inrätta Du, o Herre, mit öde på jorden efter Din wisdom och godhet. Jag wil icke föreskrifwa Dig, hwad slags eller huru mycken timlig lycka Du må meddela mig. Behagar det Dig at låta mig i denna dag årfara några smärtefulla känslor, så ske Din wilje. Jag är wiß på, at ocksa lidanden skola tjäna til min själs wälfärds befordran. Men har Du på denna dag bestämt mig några glada stunder, så förläna mig, o Herre, nåd, at jag dock icke i min lycka

wänder mina ögon ifrån Dig, utan at jag därmed må upmuntras til at älska Dig desto mera tilgifwet. Ware för öfrigt denna dag, hwad mit utwärtes tilstånd angår, för mig lycklig eller olycklig, så skall jag dock altid kunna wara wäl tilfreds, när jag icke tilbringar den förgäfwes. Och denna wälgerning, som jag utbeder mig af Dig, wille Du ock bewisa alla mina medchristna. Gif dem den nåd, at de alla må lefwa Din Religion och deras Christliga kallelse wärdigt. Förbättra genom Din andas kraft alla syndare, och uphör icke at draga dem til Dig både med wälgerningar och tucktan. Styrk och befäst Dina barn i tro och gudaktighet, at

at de ock i denna dag må wara rika på goda gårningar. Gif de lidande tålamod, et lugnt sinne, och det tröstfullaste hopp om et ewigt lif. Bered mig och alla Christna til en salig ånde, at wi må fara hådan i frid, om wi ock skulle dö i denna dag. Nu, Herre min Gud, Din Nåd ware med mig: Den lede, Den styrke och wälsigne mig til kropp och själ: Den beware mig til det ewiga lifwet genom Jesum Christum. Amen.

Tanke-Språk.

Den eländas trängtan hörer Du, Herre: Du tröstar deras hjertan,

och wänder dem Ditt öra til. Psalm. 10: 17.

Se, Gud är min salighet, jag wil wara trygg och icke frukta: Herren, Herren är min styrka och föremålet för mitt låf: Han är min salighet. Es. 12: 2.

Herre! bewara min mun: wakta mina läppar: låt mit hjerta icke böjas til något, som ondt är, icke förmås at begå mißgärningar med ogärningsmän. Psalm 141: 3, 4.

Skydde oß Herrans, wår Guds mildhet. Han främje wåra händers wärk; ja wåra händers wärk främje Han. Psalm. 90: 17.

Tisdags Morgon-Sång.

Melod. Min själ och sinne låt Gud råda.

1. Min Gud! en dag har klarnat åter, Och natten har sin ända nått: Bekymret sig ock känna låter, Fast ingen sorg mig öfwergått. Min ro med sömnen från mig går, Om jag i Dig ej blifwa får.

2. På jorden jag mig än befinner, Där hwarje dag sin plåga wet: Jag där med åldren endast winner En mängd af synd och uselhet. O Gud, mit bröd Du gifwer mig: Ack! kunde jag rätt tjäna Dig.

3. Du ser min möda återfagen: Ledsaga mig i wärlden här, Så af min wandel denna dagen Må blifwa som Din wilje är. Med godhet städse til mig se: Din är jag, Dig jag wil mig ge.

4. Låt mig för synden tilgift winna; Den ängslar hjertat mången gång: Ja låt mig nåd infför Dig finna Och hör min bön och morgonsång. Ty blott Du mig barmhertig är, Jag ingen lycka mer begär.

5. När jag skall råd i saker taga, Så hjelp mig at jag tar dem rätt: Du kan min själ från synden draga, Du böjer månskors hjertan lätt.

tått. Hjelp at jag alt fördraga kan, Och göra godt emot hwar man.

6. O Gud, min kropp och själ bewara I hwad som hälst mig förestår: Låt mig wälsignelse årfara Uti det kall, hwartil jag går. Må all ting ske, som det sig bör! Beskydda mig, min suckan hör!

Tisdags Afton.

O föränderlige, Ewige Gud! Du, Du allena är min beständiga tilflygt. Utan Dig är alt på jorden föränderligt, flygtigt och förgängligt. Ocksä i dag har jag årfarit alla jor-

jordiska tings förändring och flygtighet. Huru hastigt har denna dag framflutit; knapt hade jag begynt den, så år den allaredan slutad. Och under hwilka förändringar år icke denna dag framfaren. Många, som wid deß morgon woro friska, åro nu nedlagde på en sjuksång. Många, som wid dagens början prisade sig lyckliga, har en enda stund gjort elåndige, fattige och hjelplöse. Jag sjelf, oagtadt jag genom Din Nåd, min Gud, år ännu frisk och lycklig, har dock rönt många slags förändringar hos mig. Jag år blefwen en dag åldre, och kanske min hålsa, min wårksamhet, min sinnes-beskaffenhet har oförmärkt förändrat sig.

Och

Och hwilka förändringar kunna icke förestå mig i framtiden. Nu är jag frisk; men ho wet, om jag icke inom kå t tid skall wara sjuk och swag. Nu är jag rolig til sinnes; men kanske den stunden är mig nära, som skall göra mig bedröfwad. Nu lefwer jag; men huru snart kan mit lifs ånda-lyckt wara för handen. Hwem wet om jag icke i den instundande natt skall årfara många af deßa förändringar. I de få timar, som jag tilbringar med sömn, kan myc-ket inträffa, som jag nu icke tän-ker på: Jag kan blifwa sjuk och fattig, ja också dö. Med hwilken oro skulle jag nu gå til sängs un-der denna föreställning af det on-

da,

da som i natt kan tråffa mig, om jag icke hade Dig, oföränderlige Gud, til min tröst. Hos Dig år ingen förändring hwarken af mörker eller ljus. Du år utan omskiftelse altid den samme alsmågtige, allgode, allwise Fader, som Du war af ewighet, och från mit lifs början; och Du skall ewigt wara den samme, når ocksåa det ena tusendtal af år bårtgår efter det andra, ja når himmel och jord icke mera åro til. På Dig kan jag fast förtrösta, ty Din godhet warar ewinnerligen. Jag har hittils årfarit det i hela mit lefnadslopp, och i den förflutne dag, huru oföränderlig, trofast och kårleksrik Du år emot mig. Så litet jag ock förtjånt det

för

för min otacksamhets och mine synders skull, så har Du dock icke uphört at göra wäl emot mig. Ty jag må bekänna inför Ditt ansigte, ack min Gud och Fader, at jag handlat mycket trolöst emot Dig. Jag har redan ofta, och ännu i denna dags morgon, låfwat Dig lydnad och kärlek; men huru mycket har jag icke ur agt låtit mina pligter i detta lifwets buller, i mit kalls förströdelser, och i mit umgänge med andra människor. Du hade handlat rättfärdigt, om Du dragit Din nåd ifrån mig, och utestängt mig från Dine wälgärningar; men Du, förbarmande Fader, handlade icke med mig efter mina synder, och wedergälde mig icke ef-

ter mina mißgårningar. Du hade oaflåtligen omsorg för min förbättring, och affigten af alla Dina wälgårningar war, at ställa min orättfärdighet för mina ögon, och at göra det lätt och angenämt för mig, at återwända til Dig. Jag prisar Dig, Herre min Gud, för denna Din oföränderliga kärlek. Gör den i detta ögonblick rätt lifslig för mig, och gif mig genom Din Anda et så starkt intryck däraf i min själ, at jag kraftigt må bewekas at älska Dig af alt mit hjerta, och wara Dig tilgifwen med oföränderlig trohet. Se jag lägger mig nu ned til hwila, och öfwerlämnar mig aldeles til Din Faderliga försyn. Bewara mig i denna

na natt för alt det, som kan förstöra min ro. Låt mina utmattade krafter åter af sömnen styrkas. Tänk i nåd på alla Tina barn här på jorden; och låt alla dem, som ropa til Dig nu, då natten inbryter, finna nåd för Dig. Och nu slutar jag, med fullkomlig förtröstan til Dig, min aftonbön. Ja Herre, Du wille dock icke öfwergifwa mig, utan wara hos mig, äfwen under min sömn, med Din alsmägtiga nåd. Dit namn ware ewinnerligen låfwadt, genom Jesum Christum. Amen.

Tanke - Språk.

Afwan ifrån nedkommer all god gåfwa och alt sannskyldigt godt, näm-

nämligen ifrån ljusens fader, hos hwilken ingen förändring är, eller skiften af ljus och mörker. Jac. 1: 17.

Herren är mit ljus och min salighet: hwem skulle jag frukta? Herren är mit lifs fasta beskydd: för hwem skulle jag bäfwa? Psalm. 27: 1.

Dag från dag ware Herren låfwad! trycker oß en börda, är den Högste wår undsättning. Wår Gud är den Gud som seger gifwer; Herren den ewige, den ifrån döden frälsar. Psalm. 68: 20, 21.

I ro låg jag och såf: jag waknade åter up, ty Herren skyddade mig. Psalm. 3: 6.

Tis-

Tisdags Afton-Sång.

Melod. Nu tackar Gud alt folk.

1. Treenig store Gud! Dig hela werlden prisar; Din allmagt och Din nåd alt hwad som fins bewisar; Du högsta majestät, som uti himlen bor, Du Kungars Konung är, och altid lika stor.

2. Jag Dig tilbedja wil och Dig med dyrkan ära, Dig et Hallelujah med Dine änglar bära: o nådefulla Gud, se Faderligt därtil, Du källa af alt godt, för den Dig söka wil.

3. Din magts och wisdoms prof, o Herre, äro kända; Din härlighet man ser, hwart hälst man sig

wil

wil wända: I hela wärldens krets och uti alla land, Allt talar om Din nåd, allt witnar om Din hand.

4. Dock, månskan framför allt må Dig en fader kalla; Du med en huld försyn beständigt skyddar alla: Du hör wår bön i nöd, Du gifwer tröst och mod, Och i en frögad själ Du gjuter nådens flod.

5. Guds Son, Immanuel, som wärldens frälsning wunnit, Ditt stora kärleks-djup har inga gränsor funnit, Hur skall jag tolka det, som jag ej fatta kan; Hur wärdigt dyrka Dig . . . O store Gud och Man!

6. Du blef oß lik i kött, at oß med Gud försona; Du alla plågor led, at oß från plågor skona; Det kostade Ditt blod; Du för oß gaf

Ditt

Ditt lif; Men wi i Dig fått del, Oß därför himlen gif.

7. O Helge Ande, Du, som här på jorden leder Med ordets helsa kraft Din kyrka — Dig jag beder, Du som ger ljus och dygd, Och hoppets glada slut, Låt icke trones eld hos oß få släckna ut.

8. O Du Treenige, Gud Fader, Son och Ande, Infför Ditt majestät wi wåra offer blande: Låt oß få i Din kraft på dygdens wägar gå, At wi i dödens stund må liffsens krona få.

9. O milderike Gud, Dig öfwer oß förbarma, Låt nåden från Din Thron sig sträcka til oß arma: Wi hoppas uppå Dig; barm-

her-

Hertig mot oß war. Wi sjunge: Du är stor, Din nåd ej ända har.

Onsdags Morgon.

Ewige, alsmägtige, allgode Gud! Du som är alla kreaturs Skapare och Fader: Min Skapare och Fader! Jag nalkas Din Thron med et ödmjukt och tacksamt hjertas känslor. Du har gjort oändligt mer emot mig, än jordiska föräldrar göra emot sina barn. Du kan också med rätt och billighet fordra af mig, at jag öfwer all ting fruktar och ärar Dig, och förlitar mig på Dig af alt mit hjerta. Men huruledes kan jag utan Ditt bistånd och Din andas ledande upfyl-

fylla denna fordran? Måtte Du sjelf förläna mig nåd, til at rätt listigt känna Din magt och godhet. Måtte Du sjelf ingjuta känslor af wördnad, tacksamhet och kärlek i min själ. Gif då, min Gud och Fader, at jag rättligen må känna Dina egenskaper, genom hwilka Du bewisar Dig härlig i alla Dina skapade wärk, ja, ocksä hos mig; och at jag gör alt, hwad möjligt är, därtil, at jämwäl andre må läta bättre känna, frukta och älska Dig. Låt åtankan af Din alleståndes närwarelse blifwa intryckt i mit sinne hela dagen igenom, at jag rätt må wakta mig för at synda emot Dig. Din kärlek bewecke mig kraftigt, at jag må tjäna Dig

med en barnslig lydnad, och söka at wara Dig wälbehaglig genom en helig wandel. Låt den menigheet, som Du samlat Dig genom Ditt ord, städse utbreda sig widare på jorden. Wärdes bringa dag från dag flere och flere til Din Sons Jesu Christi kännedom, och til en wärksam Christendoms utöfning. Bewisa ock mig, o allgode Gud, Du som redan har uptagit mig i döpelsen til en undersåte i Ditt saliga Rike, bewisa ock mig den nåd, at jag städse må stadfästas mer och mer i det goda, och at Ditt Rike städse må genom mig widare utbredas. Låt til den ändan Ditt osynliga rike, som består i rättfärdighet, frid och frögd

i den

i den Helige Ande, blifwa uppråt-
tadt i min själ, på det jag må
blifwa wäl beredd at omsider in-
komma i Ditt himmelska Rike. Och
at jag icke må förlora den salig-
het, til hwilken du genom Jesum
Christum har mig ämnat; så låt
mig redan här wandra efter Dina
bud, och genom tron wara rik på
goda gärningar. Gif, at jag icke
uppför mig efter werldens exem-
pel, eller efter mit hjertas förderf-
wade drift; men at jag i all ting
må förhålla mig efter min Frälsa-
res och Hans uprigtige bekännares
exempel, och hafwa Dina bud för
ögonen i alt hwad jag talar, tän-
ker eller gör. All min jordiska nöd-
torft öfwerlämnar jag med et barns-

ligt hjerta til Din wishom och godhet: Gif mig för hwarje dag mit bröd, och alt det som är af nöden til mit lifs uppehålle. Men gif mig ock wishet i hjertat til at bruka Dina gåfwor rätt, at jag hwarken förfaller til en snål girighet, eller nedslaget bekymmer. Låt mig under alla omständigheter och förändringar i mit lif, fatta förtröstan til Din faderliga godhet, och wisa, under det jag sörjer för min timliga nödtorft, den förnämsta omsorg för mit andeliga och ewiga wål. Därföre beder jag Dig, min Gud, om det största goda som jag kan önska mig, om et godt samwete. Och såsom jag dagligen förtörnar Dig med mina synder, så

för-

förlåt mig, för Christi skull, mina öfwerträdelser, och befria mig från deras straff. Men låt mig ock, liksom Du, wara färdig at förlåta alla dem som göra mig något emot, at enighet och kärlek städse må utbreda sig mer och mer ibland alla människor. Herre! Du ser min oförmögenhet och mina krafters swaghet, därföre wille Du icke låta mig frestas öfwer min förmåga. Ack huru farlig kan icke werlden, i hwilken jag nu inträder å nyo, blifwa för mit hjerta! Huru lätt kan icke detta hjerta, som är så fåfängligt, förföras genom retelser af detta jordiska til stolthet, wällust och at förgäta min Gud. Huru lätt kunna icke de ogudaktiges efterdöme dra-

ga mig ifrån Dig, detta lifwets plågor förleda mig til mißtröstan och knot, och så många retelser, som jag ser för mig til det onda, locka mig til synd. Utan Dig, min Gud, och utan Din andes ledsagande, skulle jag blifwa öfwerwunnen af deßa frestelser. Därföre ropar jag innerligt til Dig: kom min swaghet til undsättning, styrk min tro, befästa nitet i mit hjerta at wara Dig wälbehaglig, föröka min förtröstan, och bewara mig i Din nåd til det ewiga lifwet. Slutligen, o Fader, bewisa Dig för mig som en Frälsare och hjelpare. Är det öfwerensstämmande med Din wishet och mit sanna wäl, så afwänd i denna

na dag ifrån mig alla de tilfällig-heter, som kunna göra mit lif olyckligt och bekymmerfullt. Bewara mig för sjukdom, för at förlora någon af de mina, för armod och andra smärtsamma kånslor. Men skulle det wara Din wilja at pröfwa mig genom lidande, så gif mig tålamod, ödmjuk undergifwenhet för Din wilja, och den tro, at Du i rätt tid wil förloßa mig igen, och omsider befria mig i min död för ewigt från alla detta lifwets börder och qwal. Mit hjerta är fullt af förtröstan til Din godhet. Du är ju hela werldens Skapare och Herre, ja det som än är mer, Du är min försonade Fader. Af Dig kan och wågar jag förwänta

alt det, hwarom jag anropat Dig, och oändligt mer ännu. Låfwadt ware Ditt namn af mig, o Gud, nu och i ewighet. Amen.

Tanke=Språk.

Låfwad ware Gud och wår Herras Jesu Christi Fader, som i Christo hafwer wälsignat oß med all andlig wälsignelse och himmelska ting. Ephes. 1: 3.

Jag wil sjunga om Din magt, sent och tidigt låfwa din godhet. Ty Du war mit beskärm, och min tilflygt i min nöd. Dig, min fasta borg, wil jag låfsjunga, ty Du Gud, är mit beskärm. Psalm. 59: 17, 18.

Herren Gud är Sol och Sköld. Nåd och Ära gifwer Herren, och wägrar dem intet godt, som redligt wandra. Psalm. 84: 12.

Gif mig icke Fattigdom eller Rikdom; men låt mig min afskilda del af bröd få. Ordspr. 30: 8.

Onsdags Morgon-Sång.

Melod. Hjelp at jag ej bårtwiker.

1. Min själ sin lofsång höjer, Sit offer, Gud, til Dig: Din nåd hon åter röjer Och däraf gläder sig. Du som förlängde lifwet För mig til denna dag: Det stöd som är mig gifwet, Ifrån mig icke tag.

O Gud, gränslös uti wäldie, Min själ tackar Dig, Som til mit wärn Dig ställde, Och har beskyddat mig. Min tacksamhet är ringa, Dock Dig behagar wäl Det offer jag kan bringa Min wördnadsfulla själ.

3. Jag längtar få förklara Ditt namn, O Gud, min tröst; Din nåd mit mål skall wara, Ditt Tempel detta bröst: Mitt sinne är hugswaladt, Ty Jesus med sin död Har all min synd betalat, Och är min wän i nöd.

4. Hjelp at jag må fortsätta Min wäg i helgelse; I alt jag bör förrätta Gif Din wälsignelse. Ja sänd mig nåd och styrka, Ifrån

Din

Din himmel, Gud, At öfwer allt
Dig dyrka, Och följa Dina-bud.

5. Låt i mit kall mig göra All
ting til Ditt behag: Låt intet mig
förföra Til någon synd i dag. Ditt
ord min wandel lede At hwad
Du wil må ske; Oß alla du
berede Til din wälsignelse.

6. Gif, at jag ej må glömma Den
ewighet, hwari Du lasten skall för=
dömma, Och dygden salig bli. Må
trones lampa brinna Den stund
Du kallar mig, Och jag förklarad
finna En ewig frögd hos Dig.

Onsdags Afton.

O Ändligt gode Gud! under Ditt

beskärm och Din wälsignelse har jag bragt ocksä denna dag lyckligt til slut. Du har jämwäl i dag icke låtit mig sakna witnesbörd om Dig, utan bewisat mig mycket godt. Huru myckten nöd hade icke i dag kunnat träffa mig, då min Natur är så swag, min hälsa så förgänglig, och min timliga lycka underkastad så många faror. Du har med Din nådfulla försyn afwändt alt ondt ifrån mig. I huru många swåra synder hade jag icke kunnat falla: Du har bewarat mig därföre: Huru många andeliga wälgerningar har jag icke emottagit af Din hand: Du uprätthöll min hälsa och mit lif, gaf mig föda och kläder, samt så många beqwämlighe-

heter och förnöjelser. Du skänkte mig krafter til at fullgöra mit arbete, och låt det wäl lyckas för mig. Hwarmed skall jag betala Dig, o Herre, för alla Dina wälgerningar, som Du har gjort emot mig? Jag wil tacka Dig så länge jag lefwer, och uppoffra mig aldeles til Din tjenst af alla mina krafter, och hela min förmåga. Men ack, min Gud, måtte jag endast wara redligare och beständigare i utförande af denna min föresats, än jag hitintils har warit. När jag alfwarligen undersöker mit lefwerne, huru må jag icke blygas öfwer min otacksamhet och trolöshet. Har jag i denna dag haft Dig, min Gud, för ögon

 i alt,

i alt hwad jag tänkte, talade och gjorde? Har jag älskat Dig öfwer all ting, gjort Din wilja med glädje, och undflytt alt ondt, af en barnslig wördnad och tilgifwenhet för Dig? War det under detta lifwets arbeten och förströdelser min glädje, at umgås i mit hjerta med Dig? Har jag nitiskt iakttagit hwar anledning til at förbättra mig sjelf, och blifwa nyttig för andra? Har jag emotstått alla frestelser til fåfänglighet, til stålthet, wrede, wällust, och noga wacktat mig för at synda emot Dig? Har jag troget upfylt alla mina skyldigheter, och icke efterlåtit något af det goda, som jag både kunnat och bort göra? Har jag anwändt min

min tid, mina krafter, min förmåga til Din åra och mina medmänniskors bästa? Har jag icke sårat något hjerta med hårdhet eller ondska? Har jag warit hwar och en som jag kunnat hjelpa, til nytta med mina råd eller med min förbön, och i sjelfwa wårket bewisat honom någon hjelp? Har jag i dag intet fel, ingen oråttwisa at förebrå mig? Och om Du, alsmågtige, fordrade min själ i denna natt af mig, år jag då i en sådan författning, at jag kan dö med glådje, och trösta mig med en salig ewighet? Ack Gud, af hwad blygd och sorg må jag icke intagas wid denna pröfning. Om Du wil tilråkna mig synden, huru kan jag då bestå

för Dig? Gack icke til Doms med mig, och handla icke med mig efter mina synder. Jag känner med ånger och sorg, at jag syndar dagligen, och har redan länge därigenom gjort mig owärdig til Din nåd. Förlåt mig för Jesu, min Frälsares skull, denna dagens synder. Förlåt mig ock mina hemliga fel. Dock jag wet, at Du är nådig, af stort tålamod och mycken miskund. Du emottager syndaren, som omwänder sig til Dig, och som är uprigtig i sin bot och bättring. Låt mig ock blifwa delaktig i Din nåd: och när jag suckar til Dig med et rördt hjerta, så låt mig ock wederqweckas samt tilfredsställas genom försäkran om

mine

mine synders förlåtelse. Jag wil acta mig, at jag icke åter syndar emot Dig. Styrk mig, o Gud, med Din Anda i denna goda föresats, och gif mig kraft til at utföra den. Gif, at jag hatar alt det som är Dig emot, och gör alt det med glädje, som Din wilje fordrar af mig. Låt mig i morgon blifwa mera stadfästad i det goda, än jag warit i dag, och dagligen tiltaga i wishet och rättskaffens dygd. Hjelp mig så lefwa, at, när mit timliga lifs afton nalkas, jag då kan dö med glädje, och insomna med den förtröstansfulla försäkran, at jag på Domens dag skall igen upwakna til det ewiga lifwet. Låt denna natt, min Gud,

för mig wara en rolig natt. Betäck mig och de mina under Ditt mägtiga beskärm, at intet ondt möter mig, at ingen plåga nalkas min boning, at en söt sömn wederqwecker mig, och at jag må winna förnyade krafter til morgondagens förrättningar. Antag Dig Faderligen i denna instundande natt alla eländige och nödlidande. Wedergweck alla sjuka, som plågorna hafwa beröfwat deras ro. Stå de döende bi, når de sucka til Dig om en salig ändalyckt. Förbarma Dig öfwer syndare, och ryck dem icke bårt i deras mißgerningar. Jag öfwerlämnar i Din hand, O mit lifs Herre och Fader, min kropp och själ, mit lif och hela

min

min warelse. Låt mig, om det så år Din helige wilja behagligt, upwakna med hälsan af sömnen och få tacka Dig med glädje, at Du gör så wäl emot mig. Bönhör mig, för Jesu min Medlares skull. Amen.

Tanke-Språk.

Utransaka mig, Gud, och kånn mitt hjerta. Pröfwa mig, och förnim mina tankar. Se til, om jag på en ond wåg år, och led mig på den ewiga lycksalighetens wåg. Psalm. 139: 23, 24.

Om Du, Herre, wil tilråkna synderna, ho kan då blifwa beståendе. Herre, hos dig år förlåtelse,

felse, at man skall frukta Dig. Psalm. 130: 3, 4.

Men nu wil jag beständigt hålla mig wid Dig: at Du må fatta mig wid handen, leda mig efter Ditt råd, och med åra mig på fistone uptaga. Psalm. 73: 23, 24.

Jag förtröstar uppå Din nåd: Öfwer Din hjelp skall mit hjerta frögdas. Herrans låf wil jag sjunga, at Han så wäl emot mig gör. Psalm. 13: 6.

Odags Afton-Säng.

Mel. Nu tacker Gud alt folk.

Jag hafwer Jesum kär; jag wil hos Honom blifwa: Han i begynnel=

nelsen mig welat lifwet gifwa; Och detta lif Han gaf af Honom bistånd får, När tidens dag år all, och werldens pragt förgår.

2. Jag hafwer Jesum kår; med Honom wil jag lida: Han lindra kan mit qwal, och tröst i hjertat sprida: At Han bor i mitt bröst, min högsta glädje gör: Då ingen bitterhet min sällhets lugn förstör.

3. Jag hafwer Jesum kår; med Honom wil jag kämpa Mot werlden och alt ondt; ja, döden kan jag dämpa: När de bestorma mig, min Jesus står mig bi; För mig Han strider sjelf, från dem Han gör mig fri.

4. Jag hafwer Jesum kår; i Honom år jag färdig At dö; år

Han

Han hos mig, så är jag himlen wärdig: Han är den rätta wäg, som mig til lifwet för, Som mig i döden nögd, i grafwen salig gör.

5. Jag hafwer Jesum kär; ty när jag Honom äger, Har jag en Skatt som alt i werlden öfwerwäger: Är Han ej med i alt som jag mig företar, Jag ingen ro däri och ingen lycka har.

6. Jag hafwer Jesum kär; wi skole aldrig skiljas; Hans Lag är hjertats lust, Hans helighet min wiljas: I glädje och i sorg, ja, uti lif och död Förblifwer jag Hans barn, och Han mitt hulda stöd.

7. Jag hafwer Jesum kär; Hans nåd skall til mig tala, Så wäl med dagens ljus, som under

nattens dwala. Hans allmagt mitt beskydd i alla stunder är: Hans godhet är min tröst: jag hafwer Jesum kär.

Tysdags Morgon.

Trofaste och nådige Gud! Den ene dagen ropar til den andra, och den ena natten förkunnar den andra, huru stor Din godhet är emot människors barn. Också mig, den ringaste af alla Dina oräkneliga skapade wärk, säger hwar morgon och hwar afton huru barmhertig och faderligt sinnad Du är emot mig. Ibland alla millioner Kreatur, som Du, O Skapare, har frambragt, har du dock icke under=

underlåtit at wårda Dig åfwen om mig; Du har wändt Ditt ansigte til mig, beskyddat och wälsignat mig. Med muntra krafter och förnyadt lif har jag nu upstått af min sång, och det tackar jag Dig före, min alsmägtige och allgode Fader! Med denna morgon är alt det som omgifwer mig, å nyo uplifwadt. Alla mina förmögenheter, krafter och goda egenskaper äro hos mig upwäckte, hwarigenom jag åter sättes i stånd at känna werldens skönhet: wara wärksam för mine medmänniskors båsta, och göra et godt bruk af mitt lif. Jag blifwer altså upmuntrad til nya pligter. Jag skall — det är Din wilje — nu åter öfwerlämna mig til Dig, min

Gud och Förloßare, til egendom, wandra med ny ifwer på Dina buds wägar, fatta en ny föresats för min tilkommande lefnad, och bewisa ny trohet i Din tjänst. Jag skall i det stånd hwaruti Du har satt mig, befordra med förnyad redlighet Din åra och Ditt Rikes bästa, och anwända mina krafter och förmögenheter, min egendom och förmåga, samt alla mina arbeten til detta ändamål. Til deßa pligter blifwer jag på nytt upwäckt, då Du har skänkt mig mitt lif åter. Men då jag å nyo inträder i werlden, så möta mig ock nya frestelser; och då jag från alla sidor är omgifwen med frestelser til det onda, huru lätt kan det icke då ske,

at jag blifwer öfwerwäldigad och dragen ifrån den rätta wäg, som för til himlen? Ehuru fast jag ock föresatt mig det goda, ack huru lätt kan jag icke dock stapla och falla, om jag icke sorgfälligt wakar öfwer mitt hjerta. Ehwad goda rörelser jag nu wid denna ensliga andagt känner i min själ, huru snart kunna de icke förswinna uti werldens buller, wid mitt kalls förströelser och bekymmer. Denna dag skall altså wara en ny pröfningstid för mig; och huru mycket önskade jag, at jag måtte bestå i denna dags pröfning, och wara Dig, o Gud, tilgifwen med ståndagtig trohet; men huru litet förmår jag det af egen kraft! Du, Du måste

sjelf

sjelf understödja mig, at jag icke öfwerwinnes af de faror som hota min själs wälfärd, eller wiker ifrån Ditt ord. Om denna nåd ropar jag til Dig, förrän jag nu tilträder mitt arbete. Bewara mig på dina buds wägar, och gif mig et så lefwande intryck af Din allestädes närwarelse i mitt hjerta, at jag undflyr at också i lönndom göra ondt. Styrk mig at undwika alla retelser til synd, och at kämpa emot hwar ond lusta, som upstiger hos mig. Gif at hwar tanke i min själ, hwar känsla och böjelse i mitt hjerta, må wara wänd til Dig, Herre, och at jag både med kropp och själ prisar Dig och min Förloßare. Många af mina

med-

medchristne åro kan hända i dag upwaknade med nya bekymmer. Många torde nu med ångslan bekymra sig för deras kläder och föda, och för detta lifwets underhåll. Men jag, min Fader, wil icke börja denna dag med sorger och bekymmer. Jag öfwerlemnar mitt lifs hela lycka med barnslig förtröstan til Din wisa regering. Många dagar har jag redan lagt til rygga, i hwilka Du faderligen har sörgt för mig, ja, har förekommit alla mina bekymmer. Jag förtröstar på Din faderliga godhet, at Du framdeles wil tänka på mig, och inrätta alt mitt jordiska åliggande således, at min sanna lycka därmed befordras. Du har ju så

kär=

kärleksfullt antagit Dig min själ, och gjort mig genom Jesu Christi förlossning delagtig i stor salighet. Skulle Du icke gifwa medel til min ringare nödtorft. Jo, ack gode Fader, Du wil ocksä i denna dag wara med mig, bewara mig, försörja och wälsigna mig: Du wil, när jag fruktar Dig och iakttager min kallelse med trohet, gifwa mitt arbete en god framgång. Ja, om jag ocksä efter Ditt wisa Råd skulle ärfara några plägor, så skall Du låta de samma tjäna til min sanna wälfärd, och låta mig röna, huru faderligt Du är sinnad emot mig. Alt detta och ännu mer, som jag antingen icke beder om eller icke förstår at bedja, förwäntar jag

med

med en wiß tilförsigt af Din godhet. All min nödtorft, också den som är förborgad för mig sjelf, är Dig bekant.* I Din hand står hela mit öde, hwilket jag sjelf hwarken kan bestämma eller inrätta. Allwise, led mig efter Ditt Råd. Jag wil i alt det som Du besluter öfwer mig, det ware lycka eller olycka, glädje eller sorg, i alt wil jag aldeles underkasta mig Din wilja. Du skall göra det alt wäl. Amen.

Tanke-Språk.

Mitt hopp är Du, Herre, o Ewige: min förtröstan alt ifrån min ungdom. Psalm. 71: 8.

Gud

Gud är ock trofast, som icke skall låta eder frestas öfwer eder förmåga, utan jämte det Han låter eder frestas, göra en sådan utgång därpå, at I uthärda kunnen. 1 Cor. 10: 13.

Huru skulle Gud, som icke skonat sin egen Son, utan gifwit Honom ut för oß alla, icke gifwa oß all ting med Honom. Rom. 8: 32.

Men sjelfwe fridsens Gud helge eder öfwer alt, så at alt hwad til eder hör, eder ande, själ och kropp, må förwaras ostraffligt til wår Herras Jesu Christi ankomst. Han, som hafwer kallat eder, är trofast. Han gör det ock. 1 Theß. 5: 23, 24.

Tors-

Torsdags Morgon-Sång.

Mel. Wår ögon öpna, Herre Gud.

1. För mig, o Fader, wille Du I dag med godhet sörja: Utaf Din nåd må jag ock nu Din stora mildhet spörja: Sträck Din försorg til hwarje fjät, Som jag i dag skall gå, at det Må i Din fruktan börja.

2. Drag omsorg, Gud, för själ och kropp, At intet dem må fattas: Må sinnet lyftas til Dig opp, Och ej af plågor mattas: Må mina tankar bli hos Dig, Och alla wärf som möta mig, Af deras frugter skattas.

3. Görj Du, at oß Ditt helga ord Må altid förelysa, Och låt oß wid Ditt dyra bord Et wärdigt hjer-

hjerta hysa. Gif landet hwad det tarfwar måst, Och låt oß ej i krig och pest För allmän jämmer rysa.

4. Sörj Du för den, som plågad är Och suckar för sin börda; För den som sjukdomen förtär, Och den til brott förförda; För den som swettas för sit bröd, Som klagar i sin motgångs nöd: o Gud, må de bli hörda.

5. Min lycka, Gud, jag helt förnögd J Dina händer lämnat: Jag däruti skall nå den högd, Hwartil Du mig har ämnat. Om någon mig mißunnar den, Må han i hjertat bli min wän, Förrän det sig har hämnat.

6. Beskydda min tilhörighet, Mitt goda namn, min ära: Min rikdom blifwe tarflighet, Min he-

der, den rätt bära. I alla frestelser mig led, Och uti döden mig bered, At den ej må förfåra.

7. Men då jag nalkas denna hamn Och skall för domen swara, Tag mig, O Jesu, i Din famn, Och Din förtjenst förklara. Låt mig få dömas ewigt Din, Och för mig i den sällhet in, Där ewigt lif skall wara.

Torsdags Afton.

Herre, oändligt gode Gud! Hitintil har Du icke undandragit mig Din hjelp. Många dagar har jag redan til rygga lagt under den tid jag har warit på jorden. Och när är en dag förfluten, på hwilken Du icke

icke har gjort mig otaligt mycket godt, faderligen ledt mig, bewarat mig för många synder, och benådat mig med andliga och lekamliga wälgerningar. Huru öfwermåttan stort är icke antalet af Dina wälgerningar. Kunde jag räkna dem, så woro de flere än sanden i hafwet. Och när jag allenast inskränker mig inom denna dag, så må jag känna mig hänryckt öfwer högden af Din godhet. Jag ropade til Dig i denna morgon om mit lifs beskydd, om beskärm i faror, om wälsignelse i mit arbete, och om Din andas styrelse. Herre, Du har hört min bön; ja, Du har gjort långt mer än det, hwarom jag anropade Dig. Därföre prisar

för Dig min själ i denna aftonstund. Men min mångfaldiga nöd bringar mig ock nu at komma til Dig med bön och en ödmjuk begäran. Min förnämsta nöd är synden, som ännu ständigt finnes hos mig, och gör mig oförmögen til det goda. Ack Gud, också denna dag är icke tilbragt af mig utan många synder. Nu i denna nattens stillhet, och i denna enslighet, tänker jag därpå. Huru många fel- och laster har jag icke i dag begått, til hwilka jag blifwit förledd genom mit sinnelag, genom umgänget med andra, eller af min ålder och mitt lefnadssätt. Huru mycket godt kunde jag icke hafwa tänkt, talat och gjort, om jag hade welat med eftertanka bruka

ka de tilfällen och upmuntringar, som Du gaf mig därtil. Huru mycket har icke jag å sido satt, hwarigenom jag kunnat förhärliga Dig, min Gud, upbygga och upråtta min nästa, samt göra mig sjelf lyckligare och bättre. Huru mycket däremot ärindrar jag mig icke hafwa gjort, hwarigenom jag har förargat och bedröfwat mine medchristne, och städse gått längre bårt från Dina buds wägar. Ack Herre, wille Du tilräkna mig alla synder och fel, hurulededes kunde jag då bestå infför Dig. Men hos Dig är förlåtelse, at man skall frukta Dig. Bewärdiga ock mig, barmhertige Fader, med denna nåd. Din Sons, Jesu Christi min medlares blod

rene mig af all synd. Hans lidande och död ingjute hos mig den största afsky för synden, och den innerligaste kärlek til det goda. Låt det lyckas mig, at genom Din nåd astågga alt det onda som ännu låder wid mig, och gör mig trög til Dygden; at jag må dag från dag blifwa uti tron rikare på kärlek och alla goda gärningar. Gör mig omsider en gång så lycklig, at jag, sedan jag har slutat så många dagar med ånger och förtrytelse, må uplefwa en Afton, på hwilken jag kan glädja mig af det goda, som jag genom Din nåd har gjort. All min öfriga nödtorft, som Du känner, öfwerlämnar jag til Din försorg. Du har redan

un-

under många nätter unnat mig ro, wederqweckelse och säkerhet. Låt mig ock i denna instundande natt sofwa sött och säkert under Din försyn. Blif med Din nåd och hjelp hos mig och hos alla, som jag älskar. Bewara oß för all förskräckelse och skada. Afwänd människors ondska, som wilja göra mig skada. Trösta alla som fälla tårar, och förbarma Dig faderligt öfwer alla dem, som nu med nattens inbrytande anropa Dig om hjelp: ja, o Fader, wille Du också i denna natt wara med oß. Om morgonen är Din nåd ny öfwer hela jorden. Om middagen strålar den ned med den högt uppsatte Solen. Öfwer alla Dina

O ska-

skapade wärk. Om aftonen och hela natten utgjuter den sig som en wederqweckande dagg öfwer alt hwad som lefwer och andas. Du, o människors wäktare, sofwer eller slumrar icke. Men Dina ögon äro öpna öfwer alt, och Din faderliga godhet wederqwecker och wälsignar alt. Utan ängslande omsorger wil jag nu lägga mig ned til ro. Herre Jesu, Dig lefwer jag: Dig dör jag: Din är jag, äntingen jag lefwer eller dör. Din är jag i tid och i ewighet, Amen.

Tanke-Språk.

Herre, blif hos oß, ty det lider til aftonen, och dagen är förliden. Luc. 24: 29.

Wår

Wår hjelp står i Herrans hand, som himmel och jord gjort hafwer. Psalm. 124: 8.

Herren hafwer tålamod för wår skull, emedan Han icke wil, at några skola förgås, utan at alle låta förmå sig til bättring. 2 Petr. 3: 9.

Tänk på mig, min Gud, til det bästa. Nehem. 13: 31.

Torsdags Afton-Sång.

Melod. Min själ och sinne låt Gud råda.

1. Min Gud! nu dagen är förswunnen, Som af Din nåd mig gifwen war: Jag den med glädje såg uprunnen, Och nu med häl-

san slutat har. Från dagens början til deß slut, Du delar jämt Din godhet ut.

2. Hwad pris skall jag Dig kunna båra, O Gud, för Din barmhertighet. Den nåd Du welat mig beskåra, Ej utaf några gränsor wet. Med nattens lugn, med dagens bloß, Du ständig godhet skänker oß.

3. Min Gud, Du på den wäg mig ledde, Som til sit mål Din himmel har; Til dygden Du min själ beredde, Och gaf den wård i Ditt förswar. Du låt mig nådens sällhet se, Och til det goda helgade.

4. Hwad kärleks-djup har Du mig wisat, Hur gränslöst har Du ål-

älskat mig: Men ack! hur litet jag Dig prisat, Hur ofta jag bedröfwat Dig! Din nåd förökes hwarje dag, Men jag är altid lika swag.

5. En tid som följer efter denna Til wedergällning Du beskårt: Ack! milde Gud, må jag bekänna, Mit lif är straff och afsky wärdt. Men Du likwäl för Christi skull, Förskona wil en ångerfull.

6. Min kropp af dagens möda mattad Til ro och hwila skyndar sig; Af nådens ljufwa armar fattad Jag äger, Gud, min tröst i Dig. I natt beskydd och lugn mig gif, Mit wärn mot alla faror blif.

7. Förnyad kraft af sömnens hwila I denna natt mig, Gud,

förlån: Med tacksamhet jag då skall
ila I morgon til mit kall igen.
Men kallar Du i natt mitt lif,
Min själ en ewig sällhet gif.

Fredags Morgon.

Dyraste Frälsare! Herre Jesu! jag tänker med et uprördt hjerta i denna morgonstund på Dina för mig utstånדna plågor, för at därigenom styrkas i tron på Dig, befästas i dygden, och för at blifwa wäl grundad i hoppet om det ewiga lifwet. På den nya lefnadsbanan, där jag med dagens början framträder, är intet så kraftigt til at upmuntra mit tröga hjerta, at uptända min kärlek til Dig och mine

ne medförlösta, och at besegla min iswer uti Gudaktighet, som et alfwarligt betraktande af Ditt lidande och Din försonings död. Jag kan icke uplefwa någon morgon, utan at årinra mig den nåd, som år mig wederfaren genom Din försoning, i kraft hwaraf alla mina lifsdagar åro blifne så wålsignade. Nu kan jag med hwar morgon på nytt wara försäkrad om Guds faderliga kårlek, och förwånta med en stadig försäkran, at Han, som har gifwit mig det största, ocksä wil meddela mig det ringare: at Han, som så hårligt har sörgt för min sjål, wil ock upfylla min kropps nödtorft. Nu behöfwer jag icke fruckta, at Gud wil handla i

wrede med mig för mina synder, som jag kan hända i denna Dag skall göra mig skyldig til. Nu kan jag wara frimodig uti alla de motgångar, som möjligen kunna träffa mig. Hwad kan göra mig olyckelig? Hwad kan fördöma mig? Här är Christus, som är död för mig. Ja, för mig, för mig är Du död, ewige Guds Son! Låt mig denna dag, och hela min lifstid igenom tänka därpå, huru mycken salighet Du därmed har förwärfwat mig, och hwilken förbindelse Du därmed har ålagt mig. Wäck mig wid hwar retelse til synd, hwarpå det icke eller i dag lär fattas anledningar för mig, til at betänka Dina qwal, genom hwilka synden blif-

wer

wer mig förestäld såsom faselig och straffwärd. När jordens lustar, när syndiga nöjen skulle bli farliga för mit hjerta, så wisa det rätt lifligt för min själ, huruledes Du för min skuld har nekat Dig all glädje, och förskaffat mig sådane förnöjelser, som mätta min själ, och fortfara ewinnerligen. Låt mig i all ting handla efter det exempel, som Du har lämnat mig i Ditt lidande. Låt mig, liksom Du, med en stilla och tålig undergifwenhet emottaga alla min himmelske Faders skickelser, och iakttaga Hans wilja med all trohet. Låt mig, som Du har gjort, lefwa för andra, och, hwar jag finner tilfälle at befordra mina medmänniskors

bästa, då ocksä gärna påtaga mig några bekymmer och mödor. Kan hända jag i dag må blifwa anförtrodd at tala för eländige af mine medchristne och bistå dem; at hjelpa de öfwergifne, warna och ledsaga de wilsefarande, och upmuntra de swage. Låt mig ock, dyraste Jesu, likson Du har gjort, finna glädje däri, at öfwer alt göra godt. Och skulle min himmelske Fader finna det nödigt at anwända tuktan til min själs räddning, så låt mig ock så willigt som Du, taga korßet på mig, ära Gud genom mit förhållande, och blifwa min Fader trogen med en orygglig förtröstan. Låt mig se up til Dig, min Jesu, om jag

skulle finnas matt i mitt Christendoms lopp, owillig til det goda, och genstråfwig wid Ditt ledande. Din trohet, Din ifwer, Din lydnad upmuntre och styrke mig. Skulle åndtligen min dödsdag wara i dag, så låt mig utropa, som Du, wid lifwets slut: Det år fullkomnadt. Men, ack! huru mycket har jag ånnu at utråtta, förrån jag kommer så wida, at jag kan såga: Det år fullkomnadt. Låt mig, o min Frålsare, wara desto flitigare i denna nårwarande dag, för at upfylla det som år försummadt, och at anwånda den tid, som ånnu står igen af mitt lif, dårtil, at jag ståndse må blifwa fullkomligare i det goda, och mera beredd til sa-

ligheten. Låt mig, til deß min ändalycki nalkas, icke hålla up at kämpa och bedja; samt at sträfwa efter det goda. Wäl mig, om jag på detta sätt anwänder min Frälsares lidande mig til nytta. Då skall jag finna, under alla mit lifs omskiften, tilfridsställelse, ja i sjelfwa döden lif och styrka. I Dina händer, min Gud och Förlossare, öfwerlämnar jag mig och alla de mina. War dem, för Ditt lidandes skull, nådig, och låt dem efter deras behof årfara Din barmhertighet, så i andelig som lekamlig måtto. Bewis i dag på alla syndare Din godhet. Bed för dem, at de må finna tid och tilfälle til omwändelse. Antag Dig

alla

alla wilsefarande, och för dem tilbaka på sanningens och lycksalighetens wäg. Låt de lidande hämta tröst och wederqweckelse för deras själar af Ditt lidande. Stå dem bi, som skola dö i dag, förlös dem ifrån alt ondt, och förfätt dem i Ditt himmelska Rike. Hör min bön, o Jesu, för Din bemedlings skull, så skall Ditt namn prisas ewigt af mig. Amen.

Tanke = Språk.

I ären dyrt köpte: Så priser då Gud i eder kropp och i eder anda, hwilka Gudi tilhöra. 1 Cor. 6: 20.

Jag lefwer: dock icke jag, utan Christus lefwer i mig: det jag nu lefwer i köttet, det lefwer jag genom tron på Guds Son, som hafwer älskat mig, och utgifwit sig sjelf för mig. Gal. 2: 20.

Låtom oß hafwa ögonen fästade på Jesum, som är trons uphof och fullkomnare: Hwilken för den glädje Honom förestod, led korßet och aktade icke smälek, och sitter nu på högra sidan af Guds thron. Eb. 12: 2.

I Dina händer befaller jag min anda: Du hafwer mig förlöst, Herre! trofaste Gud. Psalm. 31: 6.

Fre-

Fredags Morgon-Sång.

Melod. Jesus alt mitt goda år.

1. Himlens Herre, månskans wån Naglad til et korß på jorden, At oß ge förlåtelsen, Är Guds wredes offer worden: Fadren Honom öfwerger: Syndens straff han för sig ser.

2. Tryckt utaf bedröfwelse Hämdens kalk han måste tömma; Ned til jorden lutande Han sin blodswett kånner strömma: Brott begångna emot Gud Åberopa hämdens bud.

3. Hwem år den som hårdhet har, At förhårda hår sitt hjerta: Om det ock en brottslig war, Man

ej säg det utan smärta: Likwäl den, som lider där, Mänskor! himlens Furste är.

4. Mänskor! Sen — för edra brott, Härlighetens Herre plågas: Weten I er egen lott, Då så myc-ken djerfhet wågas? Hafwen I ej än betänkt, I er Gud i döden sänkt.

5. Milde Jesu! til oß sänd Denna nåd, som Du förwärfwat: Låt deß kraft hos oß bli känd, För den swaghet oß förderfwat. Styr-ka i wårt hjerta gif, Och wår til-flygt altid blif.

6. Låt mig aldrig glömma därt, At Din blod för mig har runnit: At min strid är lätt och kärt, Då Du segern för mig wunnit.

Du

Du för mig i döden wann, Och en ewig sällhet fann.

7. Jag med ångern i mit bröst Mina fel wil ömt begråta; Gud för Din försonings-röst Kan ej annat än förlåta: Ty försonad genom Dig, Som sit barn han uptar mig.

8. Af Din nåd mig krafter gif, At jag wärdig måtte blifwa, At få njuta detta lif, hwilket Din förtjenst kan gifwa; Ewigt salig i Din famn Låt mig låfwa få Ditt namn.

9. Herre, min Förloßare, Låt mit hjerta til Din åra Dig et heligt offer ge, Och infför Din thron det båra, Och med helgadt wälbehag Möta Dig på Domens dag.

10. Tålamod och tro och hopp Jag på Jesum endast ståller: När jag slutat har mitt lopp Och det all min wålfård gåller, Då i hårligheteus skrud, Får jag ewigt lif hos Gud.

Fredags Afton.

Herre, Du år wårdig at taga pris och åra och tacksågelse; ty Du år min Frålsare, min styrka, mitt beskårm och min hjelp. Ocksä denna framfarna dag, denna lilla del af mit lif, år mig et nytt bewis på Din faderliga kårlek. Du har bewarat min kropp wid hålsa och krafter, at jag kunnat arbeta i mitt kall. Du har afwåndt ifrån mig mån-

många faror, i hwilket mitt lif och min hälsa swäfwade. Du har Faderligt sörgt för mitt uppehälle och meddelt mig mångfaldiga wälgerningar til min nödtorft, beqwämlighet och mitt lifs förnöjelse. För alt detta tackar jag Dig, o mitt lifs Herre och Fader! Har jag i dag i något affeende upfylt mitt Christliga kall, har jag utfört en god gärning, eller undflytt någon synd, så är det, min Gud, Ditt wärk, och jag prisar Dig därföre med en uprörd själ. Men huru litet är dock det goda som jag har gjort i denna dag, och huru mycket mera godt kunde jag hafwa gjort, om jag efter samwete hade anwändt de mig gifna tilfällen, krafter och up-

upmuntringar, och icke försummat den uti lättsinnighet och lättja. Huru litet har jag i dag, o Gud, tiltagit i Din kunskap och blifwit wisare i det goda. Huru många synder i tankar, ord och gärningar kunde jag hafwa undgått, om jag beständigt haft Dig för ögonen; wakat öfwer mina begär och handlat försigtigare. Herre, Du ser mitt hjertas swaghet och förderf; Du känner mitt wankelmod, min owilja och alla min lefnads afsteg. Ja, Fader, jag har syndat emot himmelen och för Dig. Jag har mißbrukat Dina gåfwor och de krafter som Du meddelt mig; ofta emotstått Din andas rörelser, och til större delen förgäfwes njutit Di-

Dina wälgärningar, med hwilka Du welat leda mig til omwändelse. Rättfärdige Gud, handla icke med mig efter mina synder, och wedergäll mig icke efter mina missgerningar. Jag grundar min bön på Din Sons, min Frälsares försoning, uti hwilken Du har låfwat syndare nåd och förlåtelse. Anse mig med barmhertighet för denna min medlares skull, och låt alt det, som witnar emot mig i Din Dom, alt det goda jag åsidosatt, det onda jag begått, wara afplanadt och förlåtet. Låt andans wärkningar, som Han har förwärfwat mig, alt framgent wara kraftiga hos mig. Styrk mig, at jag må sky alt ondt, och göra alt godt af

kärlek til Dig. Ju längre Du läter mig lefwa, desto flera swagheter och fel låt mig aflägga dageligen, och blifwa desto mer trogen i Din tjenst, desto färdigare i alt godt, och desto mer grundad i hoppet om det ewiga lifwet. Gif mig således nåd, at jag dag från dag kan bli mer i stånd til at bestå inför Dig, när räkenskaps-dagen är för handen. Denna dag är mig närmare än jag tror, och ho wet, om den icke kan inbryta i denna natt? Ack! så gör mig beredd, at jag genom en sann omwändelse må undfly fördärfwet, och bestå infför werldens Domare. Men wågar jag det, så beder jag Dig ännu en gång om min nådestids förlängande.

de. Tag mig icke genom en hastig död utur werlden; men unna mig ännu tid och tilfälle at arbeta på min förbättring, och blifwa wäl beredd til Himlen. Och om Du åter upwäcker mig af sömnen, så låt mig komma ihåg, at hwar dag därföre gifwes mig, at jag skall komma min beståmmelse närmare til en salig ewighet. Låt mig efter så många dagar, som jag förödt, bårtslumrat och anwändt emot Din affigt, omsider blifwa wis, at dyr anse min lifstid, göra godt och icke förtröttas, på det jag en gång må skörda utan återwändo. I förtröstan på Din godhet, min Fader, begifwer jag mig nu til ro. Obekymrad hwilar jag i Ditt sköte,

som

som et barn i sin Moders famn; intet skall bekymra mit sinne. I dag finner jag alt det, som kan glädja mig, och göra mig lycklig i tid och ewighet. Dock jag lämnar ännu många qwar i werlden, som äro mig kåre. Barmhertige Gud och Fader! Jag beder ock för desza. Waka öfwer alla mina wänner och anhöriga både fjerran och nära. Dina Änglar lägre sig omkring alla dem, som frukta Dig, och hjelpe dem utaf alla bedröfwelser. Tänk i nåd på alla syndare, som kan hända nu inslumra i deras synder. Upwäck deras samwete at de ännu må ropa til Dig om nåd, och bäfwa för sitt nära förestående fördärf. Utbred Din un-

undranswärda godhet öfwer hela mitt fäderneslands, och låt den med denna frambrytande morgon åter blifwa ny öfwer oß, så skall et allmänt tackoffer blifwa inför Dig, o Herre, framburet, och jag wil förkunna Din godhets pris, som gör så stora ting emot mig. Amen.

Tanke-Språk.

Offra Gudi tackſägelse och betala den Högste Dina löften. Psalm. 50: 14.

Warer glade i hoppet, tålige i bedröfwelsen, beständige i bönen. Rom. 12: 12.

Eller föraktar Du Guds godhets, tålsamhets och långmodighets rik-

rikdom; utan at besinna, huru Guds godhet lockar Dig til bättring. Rom. 2: 4.

Håller därföre åfwen I eder färdige; ty den stund, som I icke menen, warder människones Son kommande. Math. 24: 44.

Fredags Afton Sång.

Melod. Hwar man må nu wäl glädja sig.

1. Til Jesum jag mitt hopp har sträckt; All werlden blott har smärta: Hans under min förtröstan wäckt Och wördnad i mitt hjerta. I dem jag finner all min ro, De göra styrkan för min tro, Och grunden för min glädje.

2. Förrän jag denna källa fann, Jag ingen tilskyght rödjde: Jag sökte tröst, men endast Han Min arma själ förnöjde. Uti mitt bröst en rädsla war; Men nu jag ingen fruktan har, Ty han wil mig beskydda.

3. Så blindt, så tungt, wid jorden låg Mit swaga sinne fängsladt, At jag min enda lycka såg I det som nu mig ängslat: Men snart förswann uti mitt bröst Den skugga af en flygtig tröst, Som kunnat wådlig blifwa.

4. Men Du barmhertighet och frid Mig af Din godhet skänkte; Och då det än war nådens tid, Du på min frälsning tänkte. Du som

en

en huld Immanuel, Förloßade min fallna själ, Och frälste ifrån fara.

5. Ja, Jesu! Du mig gifwit magt, At mig från werlden skilja: Du ljus uti förståndet bragt, Och dygden i min wilja: I Dina armar är jag glad; Ditt sköte är min hwilostad, Där jag min sällhet finner.

6. Så länge Jesus är min wän, Det går mig aldrig illa: Hans död mig lifwet gett igen: Det intet skall förspilla. Uti Hans öpna kärleksfamn Jag ser en lycklig tilflygts hamn, Som ständse står mig öpen.

7. Må aldrig werlden kunna mig Ifrån Din kärlek draga: Och må jag hwarje stund med Dig Et

steg

steg til himlen taga: Så at min lefnad mer och mer utaf Din nåd mig känsla ger, Och til Din himmel förer.

Lördags Morgon.

Ewigt trofaste Gud och Fader! Jag kommer ock på denna sista dag i weckan, som jag genom Din nåd har uplefwat, med tacksamhet och en wördnadsfull begäran til Dig. Du har icke försmått mitt morgon-offer, som jag med hwar dags början Dig frambar. Antag det ock i dag med nåd, och låt min ödmjuka bön wara Dig behaglig för Christi skull. Ställ Dina wälgärningar i detta ögonblick så-

som

som närwarande för mitt sinne, och gif mig andagt och ifwer at wärdigt prisa Dig och wisligen anwända Din godhet. Ja, Fader, det ware mitt förnämsta föremål wid denna morgon=andagt. Huru litet skulle jag upfylla den pligt, som jag är Dig skyldig, om jag nu blott med mina läppar sjönge Ditt lof, och aflade allenast en utwärtes bekännelse om Din godhet. Huruledes kunde jag hoppas, at min tacksägelse skulle wara Dig til behag, om mitt hjerta wore långt bårta ifrån Dig, och min wandel emotsade det, hwarom min mun försäkrar Dig. Förlän mig därföre nåd, at jag må bewisa mig i sjelfwa wärket tacksam emot Dig,

och å daga lägga mera genom mit tankesätt, än med mina ord, huru mycket jag är intagen af Dina wälgerningar. Åtankan af det myckna goda, som Du, o Herre, har bewist mig, gifwer mig drift til at älska Dig desto innerligare, och lyda Dig desto williqare. Låt mig anwända den wederqweckelse, som Du har skänkt mig genom en söt och rolig sömn, til at med deß trognare och oförtrutnare flit förrätta det arbete, hwartil Du har bestämt mig i mitt ständ och mitt kall. Åtankan af Din skyddande och uprätthållande godhet, som jag redan har årfarit i så många nätter, upmuntre mig at sätta all min förtröstan på Dig, och öfwerläm-

lämna Dig med desto fastare til=försigt hela min warelse och alla mitt lifs öden. Låt mig på et så=dant sätt hela dagen igenom wisa mig tacksam emot Dig, o Gud; at de känslor, som jag nu årfar öfwer Din godhet, aldrig öfwer=gifwa mig, men mycket mer up=lifwa och styrka mig til at för=härliga Dig i alt, hwad jag talar eller gör. Men då jag är en wa=relse, så fördärfwad af synden, så beder jag Dig på det högsta, at Du wille förbättra mitt fördärfwa=de och til synden böjda hjerta, ge=nom Din andas nåd. Bewara mig, at jag aldrig blifwer otrogen emot Dig, så at jag med wett och wilja öfwerträder något enda af

Di=

Dina bud, eller med upsåt förfummar någon enda af mina pligter. Gör mig mägtig at emotstå de mångfaldiga frestelser, som jag i mitt stånd, mitt sällskaps-umgånge och under så många omständigheter i min lefnad är underkastad. Låt mig därföre ofta och lifligt tänka på Dig, min Skapare: på Dina helga bud, och på den räkenskap, som jag omsider har at aflägga för alt mitt görande och låtande. Låt det förnämligast altid wara inpräglädt i min själ, huru dyrt återlöst jag är genom Jesum, at jag, såsom Hans egendom, må prisa Dig med kropp och själ. Låt detta, o Gud, hela dagen igenom wara för mina

ögon

hgon och mitt hjerta närwarande. Huru tilfridsstäld och förnögd skall jag då kunna lefwa, och i förså-kran om Din nåd, wara befriad från många bekymmer. Du har låfwat, at Du wil låta gå den fromme wäl. Du wil och upfylla denne Din tilsägelse på mig, om jag hädanefter wandrar på Dina wägar, och tjänar Dig med et red-ligt hjerta. Låt mig därföre först och främst tragta efter gudagtighet, så skall alt det öfriga tilfalla mig af Din nåd. Du skall icke öfwer-gifwa mig i någon nöd, som kan hända mig; men fast hälldre stå mig bi med Din hjelp, at jag lyck-ligt kan öfwerwinna den. Du skall meddela mig alt det, som be-

höfwes til föda och mitt lifs uppehålle, och wara närwarande hos mig i alla mina förrättningar och alt mitt åliggande med Din wisdom och kraft. Alt detta och ännu mycket mer kan jag wänta af Din faderliga godhet, om jag i dag wandrar för dig och blifwer ostrafflig. Hwad wigtigare kan jag altså wid denna dags början utbedja mig af Dig, än detta: Herre, lär mig at göra efter Ditt behag, och Din gode ande före mig på en jämn wäg. Behåll mitt hjerta wid detta ena, at jag fruktar Ditt namn. Bewis, o Gud, alla mina medchristne denna nåd. Återför alla syndare från fördärfwet på dygdens wäg. Befäst

de-

de fromme i Gudsfruktan. Låt också i dag antalet af Dina bekännare förökas, och därmed ro och lycksalighet ännu mera utbredas på jorden och i wårt Fädernesland. Låt Regenter och undersåtare, höga och låga, rika och fattiga, friska och sjuke årfara Din wälgörande hjelp i alla sina behof. War alla jordens bebyggare nådig! War ändtligen ock mig nådig för Jesu Christi skull. Amen.

Tanke=Språk.

När jag i min säng lägger mig, tänker jag på Dig: när jag upwaknar, talar jag om Dig. Psalm. 63: 7.

Skicker eder därföre wisligen, och warer wakande i bönen. Anwänder til inbördes nytta de gåfwor, som hwar och en undfått hafwer, såsom rättskaffens hushållare öfwer Guds margfalliga nåd. — På det Gud må uti alt warda förhärligad genom Jesum Christum. 1 Pet. 4: 7, 10, 11.

Hwi skulle jag så mycket ondt göra, och synda emot Gud. 1 Mos. 39: 9.

Förtrösta uppå Herran och gör hwad godt är. Så skall Du landet bebo, och i trygghet njuta deß afkomst. Haf din förnöjelse i Herran, så skall Han gifwa dig, hwad dit hjerta önskar. Psalm. 37: 3, 4.

Lördags Morgon-Sång.

Mel. Nu tackar Gud alt folk.

O Store Allmagts-Gud, än ingen nog Dig kände: Lif, kraft och rörelse Din wink åt werlden sände: Den wida himlens rymd och hela denna jord Är frambragt af Din magt, och danad med Ditt ord.

2. Du ock, tack ware Dig! mig skapat til Din ära, At i Ditt beläte en likhet med Dig bära: Den själ, som lifwet gör och tänker uti mig, Du utaf nåd mig gett, at jag skall känna Dig

3. Min Gud, jag ser det mål hwartil Du lifwet ämnat: O! hwilken härlig lott Du åt en män-

ska lämnat, At wara, Ewige, odödlig, såsom Du: Så god Du skapte mig hwi är jag ej ännu?

4. Men detta höga mål för mina ögon blifwer; Det tänder all min håg, min åtrå och min ifwer, At åter likna Dig, O Fader, och i alt Af hjertat göra det, som Du mig anbefallt.

5. Lär mig Din helighet i hjerta och i wilja, At jag må mig från synd och köttets lustar skilja, Samt söka rätt och godt, så mycket jag förmår, Och understödja den, som dygdens wägar går.

6. Gif mig til mänskor, Gud, til Dig, et kärleks-hjerta, Som gör med glädje wäl, och undanröjer smärta; Ger wederqweckelse

 åt

åt nästans klämda bröst, Til bistånd all min hjelp, med wänskap all min tröst.

7. O Gud, från detta mål jag ännu långt mig finner; Jag ser min stora brist, och mig min pligt påminner: Hur litet träffas ej Din godhet än hos mig: O! dana då min själ aldeles efter Dig.

8. Wälsignadt ware mig hwart andetag jag drager, Då i at likna Dig jag mer och mer tiltager: Jag då ock ewigt skall förenas, Gud, med Dig, Hwar oupphörlig frögd Din godhet skänker mig.

Lördags Afton.

Min oåndeligen gode Gud och Fader! wid slutet af denna wecka kastar jag mig ned för Dig, at tilbedja Dig och tacka Dig för Dina wälgerningar. Låt min barnsliga wördnad wäl behaga Dig, och hör min ödmjuka bön, som jag Dig frambär. Med hwilken glad frimodighet och förtröstan kunde jag nu nalkas Dig, om mitt samwete gaf mig det witnesbörd, at jag denna wecka igenom hade wandrat för Dig, såsom et tacksamt och lydigt barn. Men jag må i sanning blygas inför Dig och bekänna, at jag har syndat emot Dig, handlat twärt emot Din wilja och

därmed gjort mig owärdig at kallas Ditt barn. Huru liten trohet och samwetsömhet war det hos mig i utöfwandet af mitt kalls pligter: Huru otacksam och kallsinnig war jag för alla Dina wälgerningar, huru motsträfwig för Dina kärleksrika upmuntringar, huru förwänd i mina begär, och huru obekymrad för min själs wäl! Ack Herre, jag kan icke neka det, myc-ket mera känner jag med blygsel och ånger, at jag swårligen har syndat emot Dig. Jag kan ingen ting annat göra, än ropa til Dig om nåd och mina synders förlåtelse, och på nytt fatta den föresats, at öfwerlämna mig aldeles til Dig. War mig då nådig, förbarmande

Fa-

Fader, och utplåna mina synder för Jesu skull, som ock har tillfyllestgjort för mig. Ack! jag eländige, huru förtappad skulle jag wara, om de synder, som jag i denna wecka begått, en gång skulle witna emot mig i Din Dom til fördömelse. Hwar kan jag finna ro, om icke Du tröstar mitt samwete och wederqwecker mitt hjerta. Herre! förbarma Dig öfwer mig. Låt mig i försäkran om Din nåd finna tilfridsställelse för min själ. Och huruledes skall jag prisa Din gränslösa godhet, som har bewisat sig härlig på mig, så wäl i hela min lefnad, som ock i denna wecka. Så litet jag ock förtjent detta för min otacksamhet och mina synders

skull, så har Du dock icke blifwit trött af förbarmande. Du har icke uphört at gå efter mig på mina willfarande wägar med et kärleksrikt bemödande, och gifwa mig tusende slags upmuntringar til omwändelse. För alla deßa nåde-prof, som Du har gifwit mig til min förbättring, tackar jag Dig min Fader och min Gud. Jag tackar Dig för Ditt nådiga uppehållande, hwarigenom Du från den ena dagen til den andra, från det ena ögonblicket til det andra, meddelar mig nytt lif och ny kraft. Jag tackar Dig för den spis som föder och styrker mig; för den boning, som gifwer mig skygd; för de kläder, som skyla mig; för alla de

för-

förmögenheter och krafter, som Du har gifwit mig til mitt kall; för så många nöjen, som hitintil hafwa försötmat mitt lif, och för hwar personlig och huslig wälsignelse, hwarmed Du har öfwerhopat mig: Jag tackar Dig för hwar god tanke, för hwar gudlig rörelse, hwart heligt upsåt, som Du har werkat i min själ. Jag tackar Dig för Ditt ännu ståndse fortfarande tålamod, Din långmodighet och skonande godhet, med hwilken Du hitintil har fördragit mig, och ledt mig til omwändelse. Huru skall jag betala Dig, min Gud, för de wälgerningar, som Du har bewisat mig? Ack! jag förmår icke at tälja dem, mycket mindre at we-

bergälla dem. Men detta wil jag göra, jag wil anwända alt det goda som Du har gjort mig, därtil, at jag ständse kan lära bättre känna Dig, och uprigtigare älska Dig. Styrk mig i detta beslut genom Din anda, och förläna mig kraft til at utföra det. För hela min framtid öfwerlämnar jag mig til Din wisa och Faderliga regering. Intet kan möta mig, som Du icke wet; ingen nöd kan träffa mig, som war Dig förborgad. Alla mina brister, nödtorfter och önskningar äro Dig bekanta. Därföre är jag frimodig, och öfwerlämnar mig full af förtröstan til alt, hwad Du har beslutit öfwer mig. Också i denna förestående natt kan jag såfwa säker

ker och roligt under Din Försyn. War Du hos mig, at ingen skada nalkas mig, och ingen fara förskräcker mig. Låt Din wälsignelse icke wika från wårt Land. Tilgif alla deß Inwånare deras synder, och låt wisdom och Gudsfrucktan stådse mera utbredas ibland dem. Gör nöden lättare för alla lidande, och försäkra dem om Din hjelp. Tröſta i denna aftonſtund alla bekymrade, wederqwecк alla ſjuka, ſtöd för alla nödlidande. Förbarma Dig öfwer alla ſyndare, och låt dem, ſom kan hända ſkulle dö i denna natt, finna barmhertighet hos Dig för Jeſu ſkull. Herre! Herre! wälſigna och bewara mig. Låt Dit anſigte lyſa öfwer mig

och war mig nådig: wänd Ditt ansigte til mig och gif mig Din frid. Din nåd ware med mig, och med oß alla i lif och död från nu och intil ewighet. Bönhör mig, barmhertighetens Fader, för Jesu min Medlares och Förespråkares skull. Amen.

Tanke = Språk.

Priser med mig den Ewige! låtom oß med hwarannan uphöja Hans namn. Jag sökte Herran; Han swarade mig, och frälsade mig ifrån alt hwad jag fruktade. Psalm. 34: 4, 5.

I mörkret skall ljus för de fromma upgå: för den mild är, barmher-

hertig och wälgörande. Psalm. 112: 4.

Men Herrans nåd warar ifrån ewighet til ewighet öfwer dem, som Honom frukta. Intil sednaste efterkommande, Hans trofasta barmhertighet emot dem, som Hans förbund hålla och tänka på Hans bud, at dem efterlefwa. Psalm. 103: 17, 18.

Ty hwad är edert lif? en rök är det, som en liten stund synes och sedan förswinner. Jac. 4: 14.

Lördags Afton-Sång.

Melod. Min själ och sinne låt Gud råda.

1. Mitt hopp om salighet har funnit En grundwal, som ej rygg=

gas kan: Jag den i Jesu död har wunnit Och i den seger, som Han wann. Det är den grund, som fast består, När Himmel, jord och alt förgår.

2. För Hans skull Fadren sig förbarmar Med nåd, som tankan öfwergår; För Hans skull, i Dess öpna armar Sin tilflygt månsko-slägtet får. Ja, med oändligt tålamod Den ewige är alla god.

3. At månskan måtte frälsad blifwa, Guds egen Son en månska blef: At salighetens kunskap gifwa Han mörkrets willor undandref: Han alt dess anhang här förstråckt Och oß med lifsens låra wäckt.

4. O afgrund, Du skall återtåga De brott, som Du i werlden sändt; Din bitterhet kan ej behaga För den som nådens sötma känt, Då Jesus ropar i et bröst: Tag mot barmhertighet och tröst.

5. Däri wil jag mitt hjerta sänka Och skyla alt mit elände, Och når mig mina synder kränka, Straxt til barmhertigheten se. Jag finner inga gränsor där Utaf den nåd i Christo är.

6. Skal jag af timlig mistning lida, Och mycken motgång taga mot; Skal tiden för mig långsamt skrida I sorgers tal och lyckans hot; Jag likwäl än en räddning wet, Det är i Guds barmhertighet.

7. Om jag på alla sidor tryckes Och ingen mig tilhanda går: Om det i alla öden tyckes, At föga hopp mig förestår: Jag från det stöd ej kan bli skild, At Gud barmhertig är och mild.

8. Om alt det goda jag kan göra Et ofullkomligt wärde har; Och om mig tusen synder störa, Då jag min båttring företar: Likwål hwad därtil fordras mer, Gud af barmhertighet mig ger.

9. Jag lämnar då alt i Hans händer: Han är i nåd och wishet stor; Hwad lott Han mig i lifwet sänder, Mitt bästa därutaf beror. I motgångs eller medgångs högd Hans wälbehag gör mig förnögd.

10. Wid denna grund jag fast wil bliswa, Så länge jag i lifwet är: Och Honom min förtröstan gifwa, Til deß jag himlens klarhet bär, Och sjunger i Ängla-land Änglars Chor: Gud, Din barmhertighet är stor.

Bihang.

Goda Tankar hela Dagen igenom.

Ewige Gud! Jag är altid och allestädes inför Dina ögon: Himlen öfwer mig är Din; Din är jorden, på hwilken jag trampar. Jag lefwer af Dina gåfwor. Jag rörer mig genom Ditt bistånd. Mina tankar förlora sig, när jag allenast litet betänker, huru otalig mängden är af Dine skapade wärk; men Du känner mig, och sörger för mig så lätt, så wist och så noga, som wore jag det endaste Du skapat. Då min kropp och själ

själ stå i gemenskap med detta omätliga sammanhang af skapade ting; Ack! hjelp mig då at wara så god som det är möjligt, i det rum hwilket Du anwist mig.

Anwänder jag min tid wäl, så gör jag et utsäde för det tilkommande. Hwar gärning i min lefnad står i et wißt sammanhang med det tilkommande. Nu inser jag icke, hwad följd hwar en gärning skall hafwa: men utan följd kan den icke wara. Af det som jag nu talar eller gör, har jag på et eller annat sätt en otwifwelagtig fördel eller skada. Ack! så wil jag då noga undersöka alt det, hwaruti jag bör taga mina beslut, och al-

tid fråga mig sjelf: skall detta göra mig eller andra i framtiden förnögda, glada eller lyckliga? Hwad jag får, det skall jag wißt upskåra.

Huru lyckligt är det tilstånd, i hwilket Gud har satt mig. Jag wil tro, at det är det bästa för mig, och at jag skulle kan hända wäl wara mera ärad, rikare och mägtigare, om jag stode i et annat kall; men wißt icke lyckligare och mera tilfridsställd. Jag wil icke önska mig deras tilstånd. Wore jag i deras omständigheter, så skulle jag kan hända icke i detta ögonblick kunna hysa de goda tankar, som jag nu förmärker hos mig. Också är det en stor wälgär=

gärning, at jag kan sänka det, som godt år.

I många hus är mera buller, mera förstörelser och mera tidsfördrif; men är dår också mera nöje, mera endrägtighet, mera Gudsfruktan. Ware du mig wälsignadt, stilla Hus! Jag wil icke bårtbyta Dig emot Palatser. I Ditt sköte njuter jag et arbetsamt och sorgfritt lifs ljufliga förnöjelser. Den stillhet som herrskar i Dig, befordrar min tilfridsställelse och min Gudsfruktan. När jag allenast här åger en god wän, så kan jag mycket wäl wara förutan et större sällskap af egennyttiga smickrare. När allenast kärlek, endrägt och

år-

årlighet bor i en hydda, så är hon god nog at bebos, om det ock wore af de fromme män, som i sina hyddor och tält besöktes af Änglar.

O! huru lycklig känner jag mig, omgifwen af en trofast Maka och wälartade Barn. Fader i himlen: ödmjuka tacksägelser hembär jag Dig för desza ljufliga förbindelser. Så ofta jag i mitt Hus, genom min makas förtrolighet och mina barns intagande wäsende, prisar denna lycka, så ofta skall ock mitt hjerta och min mun låfwa Dig. Jag öfwerlämnar dem till Din nådfulla försyn och Ditt ledsagande, samt förtröstar på Dig, at Du wil göra wäl emot osz alla.

Jag

Jag wet, at i den lilla krets som omgifwer mig här, finnes mången sjuk, som jämrar sig på sin sång; mången, som ligger i uselhet, och icke kan wederqwecka sig med något; mången, som suckar under läkarens händer, och mången, som hwart ögonblick wäntar på sin död. O! huru lycklig är jag, at jag icke hörer ibland deße eländige. Jag tackar Dig därföre, mitt lifs Herre och uprätthållare. Styrk och wederqweck alla plågade: Om jag jämwäl en gång nedlägges på en sjuksäng, så gif mig et roligt skygd, gif mig en trofast wän, sänd mig all nödig wederqweckelse, och förläna mig ändteligen,

ligen, når stunden år inne, en salig hådanfärd.

En halt, en blind, en stum, och flere sådane gå förbi min dörr. Ack, den eländige! nu finner jag först min lycka, at jag til alla lemmar och sinnen år helbregda. Hwad! om jag wore i den olyckliges stålle? Ack! Gud, det år Din godhet, som förunnar mig denna nåd. Hela mitt medlidande skall denne olyckelige röna. Hwem wet, hwad som ännu kan förestå mig.

Huru många händer arbeta också för mig. Bonden, Handtwerkaren, Konstnåren, Köpmannen, den Lärde — år sysselsatt för min=
be=

beqwämlighets och nyttas skull: hwardera är i sitt slag min wälgörare, och en befordrare af min lycksalighet. Skulle jag då för min del icke wara ifrig at befordra, så mycket möjligt är, det helas bästa? Skulle jag icke därmed upwäckas at älska alla människor, och til at tjäna dem, som äro på så mångfaldigt sätt medel til min lycka.

Arbete är en pligt och en wälgärning för mig. Jag wil altså gärna förrätta det. Med glädje wil jag utföra mitt kall, för at bibehålla mina krafter genom öfning, för at blifwa nyttig, och icke blott lefwa för at andas och njuta lifwets

nä-

näring. För at icke förgå mig emot andra, wil jag äta mitt eget bröd. Ju swårare det blifwer för mig at förwärfwa, desto bättre smakar det. Ack! för många år wißerligen deras arbete långt beswärligare, än för mig.

Jag kan i hwarje stund göra något godt. Jag kan altid inhämta sanningar, upmuntra eller förnöja människor. Jag kan göra godt, än på et närmare, än på et aflägsnare sätt, dels för mig sjelf, dels för andra. Huru mången liten tjänst kan jag icke göra mina slägtingar och wänner. Huru mången efter utseendet ringa glädje kan jag icke tilfoga dem. Huru ofta lätta

låtta för dem deras mödosamma arbeten, huru ofta förekygga någon orolighet. Men ack! försummar jag icke nu en nyttig gärning, medan jag allenast tänker och önskar at göra den.

En af mina medmänniskor, som jag såg för några få dagar sedan, är icke mer på jorden. Hans kropp är wäl ännu qwar; men också den skall snart blifwa uplöst i stoft och mull. För mig wore detta en lifslig årinran, at jag icke förlitar mig för mycket på min hälsa och min kropps krafter. Kan hända man ock efter några dagar, weckor eller månader skall säga om mig: Han är icke mer.

Hwad

Hwad förbråelser gifwer mig icke en werldslig sinnad människa, i affeende på min Christendom. Den werldsligtsinnade tänker på en wiß lycka i det timliga: Och jag, — huru ofta tänker jag på min andeliga och ewiga lycka? Den werldsligt sinnade, som inskränker alla sina affigter på det närwarande lifwet, wäljer sig et mål, som swarar mot hans bnskningar: Men huruledes handlar jag, när jag i mitt offentliga och enskildta lif icke gör annat, än hwad han gör? är wäl detta det mål, som anstår mig, såsom en Christen och medborgare i Guds barnaskap.

Jag wil aldrig twifla på Guds wälsignelse. Öfwer alt synes den möta mig. Den kan wäl icke altid så straxt blifwa min del, för mångden af dem som tillika deltaga däruti, eller ock därföre, at jag ännu icke är på den wäg, där Gud likssom nedlagt den för mig. Men när jag älskar Gud och Hans ord, när jag arbetar och förtröstar på Honom, så kan wälsignelsen icke uteblifwa.

— — —

Med alt det som Gud tilskickar mig, wil jag wara förnögd. Huru litet är jag wärd också den ringaste andel i Guds gåfwor, i anseende til så många synder af otacksamhet, wärdslöshet och låttja

uti

uti min Guds tjenst. Jag behöfwer ju icke mycket, och det lilla nödtorftiga allenast för en kårt tid. Jag wil besinna deßutom, hwad omärkligt litet grand jag är, i betragtande af hela månniskoslägtet, och huru aldeles intet jag är at räkna emot de millioner skapade warelser, som den himmelske Fadren har at på en gång förförja.

Huru gärna wil jag låta mig nöja med mindre än mången annan, som äger et större mått af Guds gåfwor til lifwets uppehålle. Han behöfwer kan hända mera än jag, kan hända han förtjenar mera, kan hända han anwänder det

båt-

båttre, och är utsedd af Gud til biständ för flere. Men ockſå wil jag ödmjukt årkänna, at jag ännu ej är satt nog i stånd, at icke behöfwa understödjas af andra, hwilka en ännu ringare lott har tilfallit. Denna sjelfförsakelse ware det måst werkliga låf för det goda, som Gud emot mig gör.

På denna dag århåller mitt lif en ny tilwäxt. Jag blifwer äldre: måtte jag ock blifwa mera dygdig. Om jag ännu i denna dag far fort i en eller annan synd, så får jag en olycklig wana, som jag kan hända icke i lång tid förmår at aflägga. Men om jag i dag gör et framsteg i det goda, så skall i

mor=

morgon dygden wara mig alt mera lätt och angenäm.

Det är en stor wälgerning, at Gud har satt den goda dagen utmed den onda, och denna utmed den förre. Hwarje tima, den sorgliga och den glada, kommer af Herran, och jag emottager den, som Hans gåfwa. Mina lefnadsdagars omwäxling skall göra mig försigtig i njutandet, stadig i min wandel, och intagen af hopp om et tilkommande helt oföränderligt tilstånd.

Kan hända at mit lif swäfwar, utan at jag wet det, i stor fara. Om det icke wore Gud, som räddade mig dagligen, så skulle jag icke

icke kunna tilbringa någon dag, utan at lida skada til mitt lif eller hälsa. Tack ware Dig för Din Försyn, Du mitt lifs beskyddare. Styrkt och bewarad genom Dig, skall jag undgå alla faror, som hota mig.

Många hwilostunder låter Du mig dagligen njuta, milde Fader! många förfriskningar och wederqweckelser gifwer Du mig! Min wäg igenom detta kårta lifwet blifwer af Din godhet för mig gjord dråglig och lätt.

Jag är skickad til at arbeta i mitt anletes swett. Hwad arbete som i mitt kall är mig anwist, det

år

år jag skyldig at uträtta, med lust och alla mina krafters anwändande. Herren Gud ware mig mild och nådig, och befordre mine händers förehafwande hos mig; ja mine händers wärk befordre Han.

———

Huru stort är icke antalet af Guds wålgerningar; huru oändelig hans långmodighet, den han bewisar mig blott på en enda dag. Deras tal är så stort, at jag icke kan tälja dem. Måtte de dock leda mig til omwändelse.

———

Dageligen emottager jag af min himmelske Faders milda händer mat och dricka, samt alla medel til uppehålle för mitt lif. Jag behöfwer icke

icke tigga mitt bröd, eller förskaffa mig det med slafwiskt tjenst. Mitt arbete i mitt kall inbringar mig så mycket, at jag icke allenast äger mitt nödtorftiga underhåll, utan jag kan också förwärfwa mig mycket, som länder til prydnad och beqwämlighet. Gud wälsignar åtnjutandet af mina näringsmedel, och låter dem gagna mig til min tilwäxt, styrka och kropps-hälsa. Han gifwer mig med mat och dricka et gladt hjerta och en god wän, och låter mig njuta alt med wälbehag. Skulle jag icke tänka därpå, och prisa min Gud därföre.

Är det icke tacksägelse wärdt, at jag dagligen har medel i händerne

derne til at underrätta och befästa mig i min tro; tilfällen at göra det goda, at tala wäl, och at se eller höra det som godt är; at finna öfwerflödiga anledningar til upwäckelser, som jag dagligen årfar, at sörja för min själs wäl, och känna så mången god rörelse och föresats, som upkomma hos mig: Är icke allt detta medel at befordra min förbättring och lycksalighet? Måtte jag ocksä anwända de samma til mitt bästa.

———

Så länge jag lefwer wil jag ställa mig för ögonen de dagliga bewis på Guds godhet, som Han hela lifwet igenom ådagalägger til min lycksalighet. Jag wil därföre

före dagligen föresätta mig följande grundsatser: 1) Wil jag wänja mig, at akta på hwar tilfällighet i min lefnad, som är min upmärksamhet wärd. 2) Jag wil betjäna mig af alt, som kan ärinra mig om nyttiga lärdomar, och upwäcka goda tankar hos mig. 3) Wid alla tilfällen wil jag akta på deras förbindelse med det allmänna bästa, och med min lyckfalighet enskildt. 4) Jag wil wid alla förekommande ting eftersinna Guds afsigt därmed. 5) För at lära känna mina plikter, wil jag altid betänka mitt särskildta stånd, mitt lefnadssätt och mitt ändamål. 6) Wissa stunder wil jag slita mig lös från mina wanliga sällskaper, arbeten

och förstrelser, för at desto mer obehindrad i stillhet kunna bruka min eftertanke.

Melod. Hwar man må nu wäl glädja sig.

Ditt namn, o Gud, til sluk i dag På mina läppar hwile: Min själ, förnöjd af Ditt behag, Med låfsång til Dig ile. Naturen, klädd i nattens skrud Mig kallar, at Din almagt, Gud, Din nåd, Din åra sjunga.

2. Din nåd på alla wägar mig I Dina armar lade: Hwar stund, ledsagad utaf Dig, Wälsignelse jag hade. Jag sökte Dig, och jag Dig

Dig fann, Och uti Dig den frälsning wann, Som själen kan förnöja.

3. Jag syndade, och Du war mig En Gud, som alt förlåter; Du helade mig mildelig, Och gaf mig friden åter. Utaf en ewig huldhet god, Med öppen famn Du för mig stod, Och til Ditt bröst mig förde.

4. Förlåt mig då; o Fader, än, hwad jag å nyo felat. O gif mig nu det lugn igen, Jag i Din nåd har delat. Gack ej til Doms med den, som swag, Har syndat så mot Dig i dag: Låt än Din godhet gälla.

5. Min synd til straffets ewighet Går fram at mig fördöma:

Men Du för nåden, jag det wet, Gud, wil Din rätt förglömma. Du har ej lust til någons död, Och mig i Christo gett et stöd, At alt kan än uprättas.

6. Jag med förtröstan hwila skall, Ej frugta någon fara; Ty Du, o Herre, mig från fall, Och oro wil bewara. Har jag Försynens bifall blott, Mig nattens lugn och dagens lott, Ja, döden sjelf gör lycklig.

Communion-Andagter
För och efter
Den Heliga Nattwardens brukande.

Betragtelse til en Christelig Förberedelse til den Heliga Nattwarden.

Då man så mycket kan förgå sig genom et lättsinnigt brukande af den heliga Nattwarden, så är det oundgångligen nödwändigt, at en Christen, ännu innan han går därtil, wäl pröfwar sig sjelf och undersöker hos sig, om hans sinne är i sådan författning, at han kan före-

retaga sig detta wigtiga wärk til sin upbyggelse. Härtil är det nu mycket godt, at man förr utbedja sig et Gudomligt biständ til detta wigtiga förehafwande; ja det är jämwäl mycket nödwändigt. Men man må icke tänka, at det endast kommer härpå an. Man kan läsa många böner, och likwäl gå owärdig til Herrans bord; det beror förnämligast på en Christens sinnesförfattning; och om den icke är Gud wälbehaglig, så hjelper alt sjungande och bedjande intet, utan är snarare blott skenhelighet och hyckleri: man må hälldre se til, om man tror, at man icke blifwer hindrad genom jordiska omsorger och förstrelser från at samla sina tankar, och wända

sitt

sitt hjerta til Jesum; om man har en wärklig och uprigtig långtan at träda på nytt i förbund med sin Återlösare, och befästas i Hans kärlek; om man uprigtigt har i sinnet at förlåta alla sina fiender och owänner, liksom Christus har förlåtit oß; om man har den sanna och fasta föresats, at härmed icke allenast prisa Herrans Jesu kärlek, utan ocksä framdeles beständigt tänka på Honom, och af sann tacksamhet föra et Honom wälbehagligt och Christligt lefwerne; om man fullt och fast har beslutit, at icke förbehålla sig framdeles någon enda synd, men så mycket möjligt är, strida emot alla onda Sedwanor, särdeles mot de böjelser

och begår, hwarigenom man hittils ofta har blifwit förledd til synd. Finner man en förnöjelse i de fel som man hittils har begått, och har man kan hända föresatt sig at åter fortsätta dem, sedan man några dagar har hållit sig stilla och årbar, så är detta et wißt kännetecken til skrymteri. — Man upför sig då icke uprikigt med sin Återlösare, och försyndar sig emot Honom, då man med et så ondeskfullt hjerta, dock tänker at anamma Hans lekamen och blod. En så sinnad månniska blifwe hälldre därifrån, på det han icke må öka synd med synd; — men bedje Gud, at Han wille gifwa honom et annat sinne, och icke låta det långre

up-

upskjutas, innan han eftertänker sin själs fara med allt alfwar, på det han må undgå den wåda, hwari han swäfwar — Däremot kan det hända, at en människa hittils har lefwat i grofwa synder, men kommer nu til ärkänsla, ångrar sin begångna orättfärdighet, önskar innerligt at blifwa delaktig i sina synders förlåtelse för Christi skull, och fruktar kan hända at han i framtiden kunde råda hänföras emot sin wilja at åter falla i sina förra fel, ehuru bedröflig ock denna tanke är för honom. En sådan människa må icke af samwete öfwer sina begångna öfwerträdelser låta afhålla sig från sitt nyttiga förehafwande; just därföre, at

han så mycket behöfwer den tröst at hans synder äro honom förlåtna, och en ny styrka til det goda, skall han bruka den Heliga Nattwarden. Hans bedröfwelse och förtrytelse är allaredan et godt kännetecken; och om han förrättar detta Gudomliga wärk efter Jesu föreskrift, med bön och andagt, så skall hans långtan och begär efter Guds nåd, och hans föresats at bättra sig, stadfästas. Den nya försäkran om sitt benådande, som han här århåller, skall upmuntra honom at desto innerligare älska sin Gud och Förlößare, och af hjertats tacksamhet begynna et helt nytt lefwerne. Det kommer här allenast an på hjertats redlighet

het och uprigtighet. Många wälmenande Christne tänka, at de icke äro tilräckligt beredde til detta wärk, om de icke känna et wißt mått af bedröfwelse och förtrytelse, och blifwa rörda alt intil tårar. Det beror dock icke på sådane känslors yttrande, utan på hjertats redlighet, at man är öfwertygad i sit samwete, det man rätt innerligt önskar at blifwa delaktig i Guds nåd, ångrar sina fel, och har fast föresatt sig at framdeles icke samtycka til någon enda synd, men genom Guds bistånd föra et Christligt lefwerne. Ty en skrymtare kan ock gråta och bedja, och likwäl förblifwa en skrymtare. Och om han sedan utan betänkande ut-

öfwar samma hårdheter, falskheter, orena och lastfulla sedwanor, som han förut warit tilgifwen, så är han med all sin bön och gråt en afskywärd människa inför Gud. Christna, som äro öfwertygade i deras samwete at de äro frie från upsåtliga synder, och som med alt alfwar hafwa beflitat sig om en sann och Christlig dygd, hafwa orsak at tacka Gud, som bewarar dem i det goda, och at aldrig låta syndens retelser blifwa hos sig mägtige. Men också deßa, ju större framsteg de göra i det goda, böra desto mer öfwertygas, at alla mänskliga dygder äro mycket ofullkomliga, och at den bäste Christen ännu har alt för ofta orsak at

icke

icke wara tilfreds med sig sjelf. En hwar, som icke smickrar sig sjelf, måste tilstå, at han dels ofta öfwerilar sig, och utan at tänka därpå, förledes til felsteg, som han har orsak at förtryta; dels at han har försummat mycket godt, til hwars utöfning det hwarken fattats honom förmåga eller tilfälle, och at hans kärlek til Gud är ännu mycket långt ifrån at wara fullkomlig. Och om wi icke altid förnye wår åtanke af Gud, så kan det mycket lätt hända, at wi oförmärkt aftage i det goda. Därföre är det högst nödwändigt, at också rättskaffens Christne, utom et flitigt iakttagande af de wanliga Andagts-öfningarne, ofta infinna

sig wid den Heliga Nattwarden, på det, de tid efter annan må upmuntras at älska deras Frälsare och utrustas med nya krafter til en Gudlig wandel. Men utan beredelse och sjelfpröfning skulle et så wigtigt företagande förlora mycket af sit wärde för människan. Undteligen är ock ännu särdeles nödwändigt, at en Christen pröfwar sig wäl, om han kan gå til denna heliga måltid med et försonligt hjerta. Wi skole med detta dyra wärk offentligen å daga lägga, at wi lefwe i en broderlig endrägtighet med alla wåra medmänniskor, icke tänke at uphäfwa oß öfwer någon, icke en gång den aldrraringaste; men ärkänne en hwar, ehuru ringa

ga han må wara, för wår broder, för hwilken Christus är död, så wäl som för oß. Christus är wårt hufwud, och wi Hans lemmar; denna bekännelse skole wi offentligen aflägga, når wi äte af et och samma bröd i gemenskap med wåra medbröder. Det är dårföre icke at berömma, når många af stolthet eller ock af äregirighet afhålla sig ifrån at nyttja denna kärleks-måltid med andra Christne. Här skole wi åsido sätta alt utwärtes företräde, och betragta oß som lemmar, hwilka böra åra en och samme Herre, och förenas under Honom, som wårt Öfwerhufwud, uti en och samma kropp.

Bön.

Pröfwa mig, Gud, och ransaka mitt hjerta. Lär mig finna, om jag uprigtigt har älskat Dig, och låtit min Christendom wara mig alfwarligen om hjertat. Öpna mina ögon, at jag rätt må lära känna mig sjelf, på det jag icke bedrager mig til min egen skada, eller ringa aktar de synder som Du hatar. Bewara mig för främmande tankar och förströelser, då jag kommer för at styrka min tro med min Herras Lekamens och blods delagtighet, och at befästa min föresats til det goda. Låt denna stora wälgärning wara mig gagnelig, och styrk mig i alt godt intil min lefnads slut. Amen.

Bön.

Bön, om en rigtig sjelf-kännedom.

Allwetande! Du som på det nogaste känner alla människors hjertan, åfwensom ock mitt; gif mig wisdom nog, at rätt lära känna mig sjelf. Hwad kunde det hjelpa mig, om jag ansåge mig för en god Christen och gjorde mig hopp om himmelen, då jag likwäl kan hända hörde ibland deras antal, som Du afskyr, emedan de äro skrymtare, och en gång skola bortstötas ifrån Ditt ansigte.. Ack! denna förställning är alt för farlig, och följderne för mycket förskräcklige, at jag skulle låta det ankomma på owißhet; ty en gång skall

skall jag dock årfara hwad jag år; — inför alla ånglar och månniskor skall jag årfara det, och tillika höra min oåterkalleliga dom, som skall afgöra mitt öde för ewigt. Gud! bewara mig för sjelfbedrågeri och förblindelse, på det jag icke en gång må förtwiflansfull alt för sent ångra min lättsinnighet och dårskap. Jag wil nu för Din åsyn anställa en pröfning af mitt hjerta och min wandel. Jag wil icke anamma min Frälsares Lekamen och Blod, förrän jag med fullkomlig förtröstan kan såga, at jag antingen redan år Hans sanne tilbedjare, eller åtminstone alfwarligen tånker at blifwa det. Jag wil icke, som en skrymtare påminna

na mig min Frälsares lidande och död, at jag icke må ådraga mig Hans rättfärdiga straff; utan jag wil därmed upmuntra mig til tacksägelse emot min store wälgörare, til eldad genkärlek, och til den mäst nitiska lydnad. Gud! gif mig härtil Din gode andes bistånd. Låt denna heliga måltids åtnjutande lända mig til salighet. Lär mig Din wilje, och wärka sjelf i mig et godt upsåt och willig lydnad, för Christi skull. Amen.

En upwäckt syndares Bön.

Min Gud! jag blyges at uplyfta mina ögon til Dig. Jag har så mycket förglömt at jag är en mån-

människa, skapad för ewigheten, återlöst til himlen, at jag ofta har tillåtit mig de brottsligaste gärningar, och förnedrat min naturs wärdighet. Med sorg tänker jag på mitt förra lefwerne. Dig, min Skapare och högste wälgörare, min bäste och älskanswärdaste wän, som har gjort så outsägligt myc- ket för mig, Dig har jag alt ifrån min ungdom förtörnat med upsåt- liga synder. bedröfwat så många människor, fastän jag bort glädja dem, och beröfwat mig sjelf dyg- dens stilla glädje, samt gjort mig oskicklig til himmelens saliga för- nöjelser. Och huru mången ännu mera afskywärd last skulle jag haf- wa begått, om icke en faderlig tuk-

tan,

kan, eller en wåns årinran, hade hållit mig tilbaka dårifrån. Jag bäfwar för den fara hwari jag hittils här swäfwat, och för de wådliga följderna af så många synder, hwarmed jag har besläckat mitt lif. Herre gå icke til rätta med mig, men war mig nådig för Jesu Christi skull. Du ser min ånger och uprigtiga bedröfwelse, Du min allwetande Fader, Du som känner mitt innersta, och för hwilken ingen af mina tankar är fördold. Jag hade wäl förtjent, at Du skulle öfwergifwa mig i min olycka, och straffa mig timligt och ewigt, såsom jag förtjent: Men Din barmhertighet, min nådige Fader, är så oåndlig, som Din rättfär-

dighet. Jag är Ditt skapade wärk, som Du icke kan förskjuta, om jag icke sjelf beröfwar mig den lycksalighet, som Du har ämnat mig. Din Son, Jesus Christus, är ocksä död för mig, död på korßet under de största plågor, på det jag må lefwa; för Hans skull förlåt mig alla mina synder, och ärkänn mig åter för Ditt barn. Jag wil hädanefter hata synden, och genom Ditt bistånd göra hwad som är Dig behagligt. Låt detta upsåt befästas i min själ genom åtnjutandet af min Frälsares Lekamen och Blod. Gif at jag rätt kan ärkänna, huru mycket mitt uptagande til nåd har kostat Dig, at jag icke må ringa agta denna hö-

ga wälgärning; men at jag, alldeles intagen af genkärlek, må upmuntras til den innerligaste tacksägelse. Ja, detta upsåt är fattadt. Jag wil gå fram til Ditt bord, där Jesu lekamen och blod meddelas. Jag wil anamma desza dyrbara gåfwor til försäkran, at ocksä mig, mig store syndare, äro mina synder förlåtna. Men jag wil ock offra min Frälsare, som har älskat mig in i döden, den innerligaste genkärlek, den gladaste lydnad; — icke mer lefwa efter mina begärelser, men efter Hans wilje, som är död och upstånden för mig. Skänk mig härtil Din Helige Andes nåd, min Gud! och bered mitt hjerta, at wärdigt njuta denna dyrbara

mål=

måltid. — Skapa i mig, Gud, et rent hjerta; — förkasta mig icke ifrån Ditt ansigte; — war mig nådig, och bönhör mig för Christi skull. Amen.

Morgon-Bön

På den dag man anammar den Hel. Nattwarden.

Med glädje framträder jag för Din Thron, och prisar Dig af alt mitt hjerta, at Du har låtit mig uplefwa denna dag! den ware mig en glädjefull wälsignelses dag, Du nådige och kärleksrike Fader! Huru mångfaldige äro Dine wäl-

gerningar, som Du redan här i lifwet bewisar oß! All ting, all ting anwänder Du, för at bereda oß til en salig ewighet. Ditt ord lär, upmuntrar, tröstar och tilfridsställer oß, på det wi må förbättras och utrustas med mod och glädje til at öfwerwinna alla hinder, som göra oß wår wäg til himlen beswärlig: och när wår ifwer förfallnar, så kommer Du wår swaghet til hjelp med et annat medel. Du gifwer oß i den heliga Nattwarden de högtidligaste försäkringar om Din oändliga kärlek. Du har sändt Din Son för wår skull i werlden, och utgifwit Honom i döden, at alla de som tro på Honom, icke skola förgås,

utan

utan få ewinnerligt lif. Hwad mera kunde Tu-hafwa gjort til wår upwäckelse och salighet? Hwad starkare försäkran kunde wi få om denna Din oändliga kärlek, än den, at wi skulle anamma den lekamen, som Din Son har utgifwit för oß i döden, och det blod, som Han har låtit rinna för wåra synder? Hwad kunde starkare upmuntra oß til den gladaste tacksäjelse, til en eldad genkärlek, til den redligaste ifwer at upfylla de billiga wilkor, under hwilka Du wil skänka oß nåd och salighet? Med et beweckt och tacksamt hjerta emottager jag ocksä i dag denna stora wålgårning. Bewara mig för kallsinnighet och alla förströdelser,

ser, som kunde hindra mig at samla mina tankar. Upfyll min själ med alla de känslor af tacksägelse, återkärlek och dygdiga beslut, hwarmed en så stor wälgerning bör ärkännas och emottagas. Beswgla hos mig den tröst, at också mina synder äro mig förlåtna, at också jag har del i frukten af den förloßning som är skedd genom Christum, och at också jag genom den skall blifwa rättfärdig och salig. Jag wil på nytt upoffra mig til Din tjenst, och på det måst lifliga sätt förpligta mig at upfylla de wilkor, med hwilka Du tilbjuder mig deßa owärderliga fördelar. Ack! skänk mig kraft och styrka at upfylla mina löften. Jag förlitar

litar mig på Ditt bistånd: — wälsigna mig, min Gud; jag släpper Dig icke, förrän Du wälsignar mig! Och Du, min gudomlige Medlare, antag mitt hjerta, som Du så dyrt har löst til Dig. Du är min, jag är Din; intet, icke en gång döden, skall skilja oß åt. Låt detta band emellan mig och Dig också i dag befästas, och gif at jag wärdig må bli delagtig af Din lekamen och blod. Amen.

Morgon-Sång på Nattwardsdagen.

Mel. Kom Helge Ande, Herre god.

Min själ med helig rörelse Dig nalkas, Gud, min Frälsare: På Dina

Dina får jag tröstad ser, Och Dig uti Din död tilber.

2. Tu alla hämdens plågor led Och böjde död Ditt hufwud ned, At jag må winna, säll och nöjd, I lifwet och i döden frögd.

3. Af nåd blef Du, O heligste, På korßet en förbannelse: Och har i det Du lydigt led, Försonat Gud, som war oß wred.

4. Därföre Gud oß för wårt fall Inför sin dom ej dömma skall, Om wi med rätt förtröstan gå At utaf Dig wår frälsning få.

5. Det tror min själ och finner ro, Och tilflygt uti denna tro: Om ock i denna stund Du kom, At öfwer werlden hålla dom.

6. Mig döden ingen fasa bär,
Ty Gud mot mig försonad är:
Med frid jag ned i grafwen går,
Ty härlighet mig förestår.

7. O! låt mig då, min Frälsare! Förnya Din åminnelse; Låt mig i dag, som Du oß böd, Med Dina witna om Din död.

8. Til korßet jag min tilflygt tar,
Där Du Dig sjelf upoffrat har;
Där i Ditt blod jag skådar Dig,
Och witnar at Du led för mig.

9. Låt mig ej se förgåfwes där,
Hwad kärlek Du til werlden bär:
Låt mig ej med förhärdelsen Oroa
Dig, min Gud, min wän.

10. Bewek mitt hjerta, styrk min
själ, At uti Dig se alt mitt wäl:

Låt

Låt nådens band förbinda mig At med all kärlek möta Dig.

11. Det upsåt fast mig fatta låt, At wandra uti Dina fjät; Dem följa uti we och wäl Til dödens stund af all min själ.

12. Den fruktan som mitt hjerta har, Skall ej förringa mitt förswar; Intil Dit öma hjerta lagd Jag är för ingen ting förfagd.

13. Och om än synden för mig strör De rosor, af hwars gift man dör; Så skall Din död påminna mig, At syndens följd är faselig.

14. Du, som i döden af Din Far, At hämden öfwergifwen war, Mig aldrig, aldrig öfwergif, Men städse i mitt hjerta blif.

15. Och wandrar jag willfarande, Följ efter mig, förbarmare: I nådens famn mig återför, At jag det goda willigt gör!

16. Min swaghet, Gud! förlåter Du: Min styrkas Gud! Ack! styrk mig nu: Såg til min själ med wälbehag, O! säg: Din synd förlåter jag.

17. Til Dig, min salighet, til Dig Min själ med längtan skyndar sig: O blifwe Du min del, min wän, I lifwet och i himmelen.

18. Hjelp mig, at jag Dig trohet ger; Du hjertats nit och upsåt ser: Möt mig med tröst uti min nöd, Med lif af Din försonings död.

Tan-

Tankar under den Heliga Nattwardens åtnjutande.

För mig, min Gudomlige wän, också för mig har Du swettats blod, utstått plågor, hädelse och döden; för mig, på det mina synder må mig förlåtas, och jag blifwa en salig medarfwinge til Din härlighet. Nu gifwer Du Din lekamen och blod til en wiß försäkran på denna wälgerning. Fullkomligt wil Du skänka mig Dig til egendom. Jag emottager Dig med glädjetårar, Du, den bäste af alla wänner, min broder och min Herre. Men jag wil ock aldeles höra Dig til: Dig wil jag älska och ära; Dig wil jag

jag lyda, så länge jag lefwer: Dana mig efter Ditt sinne, Du månniskors wälgörare — Deßa mina bröder, alla månniskor, också mine fiender wil jag älska; ty Du dödde också för dem — O! wore jag allenast i stånd, at göra rätt och mycket godt! Styrk mina swaga krafter: Gör mig til en rättskaffens månniska, som är Dig wärdig, eller åtminstone icke aldeles owärdig. Dig lefwer jag, Dig dör jag: antingen jag lefwer eller dör, så hör jag Dig til.

Til mina synders förlåtelse, til pant på mitt benådande och min salighet, anammar jag nu Din helga Lekamen, som är utgifwen och dödad för mig, och Ditt blod, som

som är utgjutet för mina synder. Emottag min swaga tacksägelse, — emottag mitt hjerta, högtläfwade Frälsare! Du är min, och jag är Din, ingen skall åtskilja oß; Amen! Amen.

Tankar efter den Heliga Nattwardens anammande.

Hwad begär Du af mig, min Frälsare? Alla ord äro för swaga at uttrycka Din stora kärlek. Jag wil ewigt älska Dig; ty Du har älskat mig outsägligt. Syndernas förlåtelse, den alsmägtiges nåd, frögd och himlen har jag wunnit ge-

genom Dig. Låt mig aldrig förglömma detta. Jag affsäger härmed för ewigt alla synder. At däremot älska Dig, at lyda Dig, at efterfölja Ditt höga exempel i hwar omständighet af mitt lif, at göra hwad rätt är och Dig wälbehagligt, det ware min ära, min glädje, min högsta lycka.

Förnyandet af föresatsen til det Goda, efter den Heliga Nattwardens begående.

Så har jag då, min Gud och Herre, med Dig i dag blifwit förenad på nytt. Jag har anammat Din

Din lekamen och blod: jag har årfarit Din kärlek i min själ, denna försmak af himmelen och ånglarnes rena fröjd, som icke har sin like. Bewara mig, min Frälsare, at jag icke åter förspiller denna lycka. Jag årkänner huru mycket jag är förbunden at uppoffra åt Dig hela mitt lif. Jag kan icke wara förnögd, icke lycklig, om jag ännu tjänar synden; jag kan icke wara Din egendom, om jag ännu begår upsåtliga fel: Skulle Du hafwa lidit så mycken pina, ångest och smärta, at jag så mycket säkrare kunde följa mina lustar? Det wore långt ifrån mig, at låta denna ogudliga tanke någonsin komma i min själ! Det wore at bespotta

Dig, och förakta Din förtjänst; Nej! Jag skall icke älska hwad Du hatar. Twärtom, jag wil wara så sinnad som Du, min ädelmodige wän, at jag icke må wara aldeles owärdig Din godhet. Jag tillsäger Dig på nytt, såsom jag redan tilförene gjort, den uprigtigaste tacksägelse, kärlek och lydnad. Jag lefwer dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig. Hwad jag nu lefwer i köttet, det lefwer jag i tron på Guds Son, som har älskat mig, och gifwit sig sjelf ut för mig. Jag wil fly werldens förgängliga lustar: Du skall styrka mig at öfwerwinna alla deß retelser; ty Din kärlek är starkare än döden. Jag wil som Din för-

trösta själ och lärjunge antaga Ditt sinne. Jag kan icke wedergälla Dig Din kärlek, i ewighet icke wedergälla den; — men at förbarma mig öfwer mina nödlidande bröder, trösta de bekymrade, bewisa tjänstaktighet och wara nyttig i mitt kall, förlåta fel, — därtil skall aldrig fattas mig tilfälle och förmåga. Med glädje och et ifrigt hjerta wil jag gifwa Dig detta bewis på min tacksamhet, som så wäl behagar Dig. Ingen af mina medmänniskor wil jag hata, förakta eller tilfoga något ondt; ty de anses alla i Dina ögon likaså dyrbara som jag, och Du har upoffrat Ditt dyra lif och utgjutit Ditt blod likaså wäl för dem, som för mig. Uphögd, stor, Gudomlig är den-

na wälgörande, allmänna, ädelmodiga mennisko-kärlek. Denna wore det mönster, hwarefter mit hjerta skall danas: Jag skall wäl aldrig kunna hinna det; jag känner min swaghet: men jag wil söka at komma detta mönster så nära, som det kan wara mig möjligt i detta mitt ofullkomliga tilstånd, och efter mina omständigheter. Ocksa min beqwämlighet, min ro och min nytta, wil jag uposfra för mina medmenniskors allmänna wäl. Och om mit redliga bemödande wedergälles med otacksamhet; om man bespottar, föraktar och bedröfwar mig för goda gärningars skull, så wil jag hålla det för den största åra, at lida för sanningens och det godas

skull.

skull. Sagtmodighet wil jag wisa mot mina förföljare, tiga när man bannar mig, wara tålmodig, när onda människor kränka och baktala mig. Lycklig, när jag kan trösta mig af et godt samwete och Din nåd, wil jag liksom Du ädelmodigt förlåta mina wärsta fiender, och bedja: Fader förlåt dem, ty de weta icke hwad de göra. Finner min himmelske Fader för godt at tukta mig med et wälgbrande ris, så wil jag med tilfridsställelse tåla denna aga. Den skall slutas til mitt bästa, och wißerligen göra mig mera upmärksam på min själs sanna wäl. Här kan min lycka icke wara fullkomlig: Jag bör först pröfwas och befinnas trofast uti

många prof, förrän jag kan skörda fullkomlig glädje. Du har hört min föresats, min Frälsare; Du känner mitt hjerta: så önskar jag beståndigt at fortfara. Men Du känner ock så min swaghet, och wet huru lätt jag kan bringas at förglömma den kärlek, som jag är Dig skyldig. Styrk mig dock genom Din anda, och wärka jämwäl kraft at fullkomna, emedan Du gifwit wilja därtil. Jag önskar det ännu en gång i förtröstan på Ditt mägtiga biftånd, och låfwar Dig en ewig tacksägelse och lydnad.

Min lefnad jämt skall prisa Dig;
Du har, o Jesu, frälsat mig,
At jag Dig pris skall bära:
När jag är Din, hwad felar mer?

Då

Då, när jag grafwen öpnad ser,
Går jag til ewig åra.
Din almagts hand mig skydda låt,
Din wishet styre mina fjät;
Ty då jag himlens wägar går,
Jag sist en härlig krona får.
Om Guds och Jesu nåd mig lif
och sällhet gifwer,
En winning för min själ då sjelf-
wa döden blifwer.

Afton-Bön, på den dag man anammat den Heliga Nattwarden.

Ännu en gång, min Gudomlige Förloßare, wil jag tala med Dig,

förrän jag öfwerlämnar mig til en wederqweckande sömn. Med rördt hjerta tackar jag Dig för de stora wälgerningar, som jag i dag har undfått utaf Dig. Ännu upfyld af glädjens och tacksägelsens rena känslor, hwarmed Du har låtit mig denna lycka wederfaras, offrar jag Dig ytterligare mitt hjerta och mit lif, och låfwar at wara Din egendom oupphörligt. Den stora tankan förtjusar mig, at wara en medlem i Dig, Din egendom. Kan åtankan af Dig, och föreningen med Dig, redan här på jorden gifwa så mycken glädje, huru mycket större skall den blifwa, då jag sjelf skall se Dig, bewärdigas med Dina Gudomliga ögonkast, och brin-

gå Dig min låfsång i en helig Församling af millioner ånglar och salige. Öfwer denna lycka glåder jag mig, min Frålsare, och wil nu, styrkt genom Din anda, uptånd af Din kårlek, låta det wara min förnåmsta omsorg, at bereda wig wårdigt dårtil. Men jag lefwer ånnu ibland månniskor, dår jag dagligen finner anledning til synd, och mina egna begårelser blifwa ofta mina farligaste fiender. Bewara mig altså, at jag aldrig faller i såkerhet, utan upmårksam på hwar fara, emotstår genom Ditt bistånd alla frestelser med mod och ståndaktighet. Huruledes skulle jag göra så mycket ondt, och synda emot min Gud? Huruledes skulle jag be=

bedröfwa min wålgörare med mina synder? Detta ware min första tanka, så snart onda böjelser upstiga i min själ. Jag wil nu wara desto ifrigare i mitt kall, och icke låta något tilfälle gå förbi, då jag kan wara andra nyttig. Man skall märka af mitt tal och mine gårningar, och af hela mitt upförande, at jag håller det för min största lycka och åra, at wara Din tilbedjare. I alla min lefnads omständigheter wil jag se på Ditt heliga exempel och hafwa Dina wålgörande föreskrifter för ögon. När jag kommer i bedröfliga omständigheter, så ware det min tröst, at jag är förwißad om Din nåd och kan hoppas en salig ewighet,

hwar-

hwaräst min glädje skall blifwa fullkomlig, oblandad från grämelse och bekymmer, samt oupphörlig. Bibehåll Du mig wid denna föresats, wid detta helga beslut intil ändan. Jag är wiß på, at Du aldrig skall öfwergifwa mig, och öfwerlämnar därföre nu med frid min kropp til en wederqweckande sömn.

Afton-Säng på Nattwards-Dagen.

Melod. Jesus alt mitt goda är.

1. Gläds, min själ, ty du har sett Hwilken nåd Dig Jesus wisat,

sat: Han sin tröst har åt dig gett Och Dig wid sitt bord Han spisat: Glad wälsigna nu hwar stund: Du med Gud är i förbund.

2. Jesu! Du mig wärdig gjort, At af nådens Gud omfattas: Den förtjänst jag äga bort, Min, af Dig tilägnad, skattas: I rättfärdighetens drägt Mig Du saligheten sträckt.

3. Du min rätte Herde är, Uti Dig alt godt jag finner: Du den styrka mig beskär, At jag synden öfwerwinner: Nu mitt hjerta frögdar sig, Jesu, för Din nåd mot mig.

4. Nu jag har en nådig Gud: Jag är fräls från syndens wåda: Orättfärdighetens bud I min själ ej mer skall råda, Men i alla råd och dåd Döpelsens förbund och nåd.

5. Werldens almagt är min far, Nådens Gud sjelf mig beskärmar: Jesus, som mig frälsat har, Mer och mer sin tröst mig närmar: Och den Helge Andes frid Skyddar all min lefnads-tid.

6. Jag med lugn kan se all nöd Och gå nögd til dödens möte; Ty jag njutit lifsens bröd, Och är trygg i Jesu sköte: Jesus wårdar kropp och själ, At det går mig ewigt wäl.
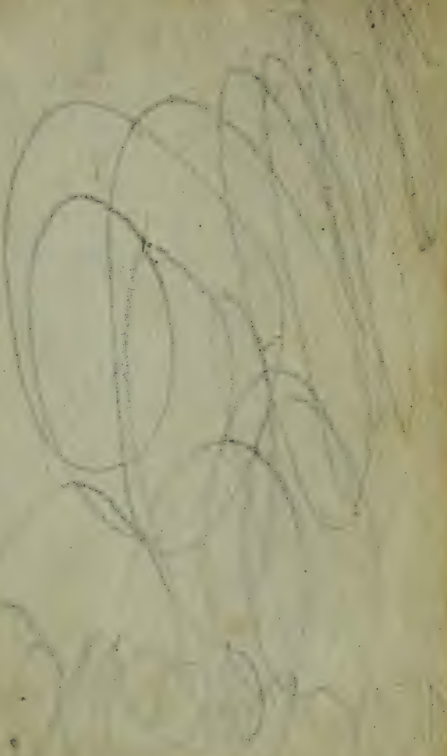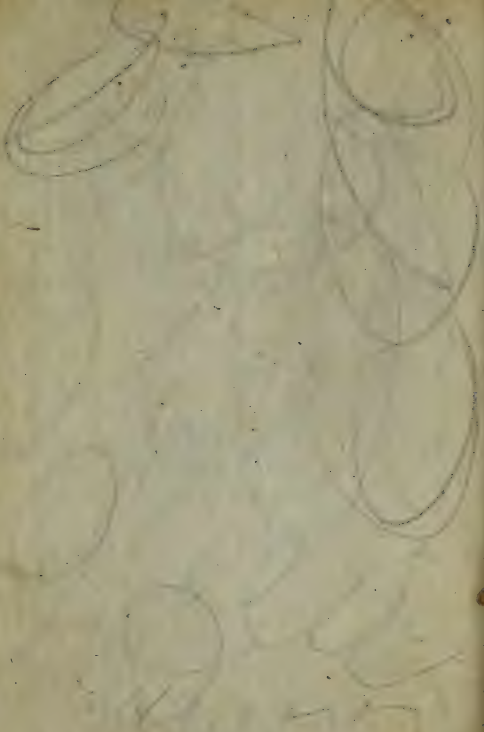
17. Jesu! Du mitt lif, mitt alt,
Du mitt hopp, min tröst och styrka:
Dig mitt wål jag anbefalt;
Dig min själ skall tacksamt dyrka.
War mitt stöd i detta lif, Och en
ewig frögd mig gif.